

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 8, 2021

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:8134](#) 24-08-2021

Bestuurders gedeeltelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:8167](#) 24-08-2021

Geen hoger beroep mogelijk voor hoofdelijk aangesproken bestuurders wegens berusting vonnis door betaling tegen finale kwijting

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:2380](#) 29-07-2021

Bij partneralimentatie hoeft bij draagkracht geen rekening te worden gehouden met pensioenvoorziening man

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:1506](#) 28-07-2021

Hof wijst verzoek om prestation compensatoire na scheiding Franse man en vrouw af

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:4480](#) 18-08-2021

Loonadministrateur niet aansprakelijk voor werkingssfeer verplicht bpf

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:4492](#) 18-08-2021

Leeftijdsafhankelijke werknemerspremie geen verboden leeftijdsonderscheid

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:8129](#) 13-08-2021

Werkgeversdeel pensioenpremie is geen loon en daarmee geen onderdeel uurloon bij eindafrekening niet genoten vakantie-uren

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:7912](#) 13-08-2021

Onduidelijkheid over omvang premievordering pensioenfonds op werkgever: gelet op onduidelijkheid dient werkgever beperkt deel te betalen

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2021:3155](#) 05-08-2021

Bij hoogte aanvullende uitkering arbeidsongeschiktheidspensioen is ten onrechte rekening gehouden met arbeidsongeschiktheidspensioen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:7914](#) 05-08-2021

Werkgever is geen buitengerechtigde kosten verschuldigd aan bedrijfstakpensioenfonds en sociale fondsen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:8434](#) 03-08-2021

Militair arbeidsongeschiktheidspensioen: mate van arbeidsongeschiktheid juist vastgesteld

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:8447](#) 03-08-2021

Ex-militair heeft recht op hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:4115](#) 30-07-2021

Geen opheffing executoriale beslagen voor dwangsommen 1 miljoen wegens niet tijdig afstorten pensioen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:7995](#) 28-07-2021

Werkgever moet bedrag afstorten voor pensioenvoorziening werknemer

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:8117](#) 09-03-2021

Aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht afgewezen

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2021:243](#) 29-06-2021

Werknemer heeft voldoende belang bij oordeel over onderbrenging pensioenverzekering door werkgever

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2021:239](#) 29-06-2021

Ex-echtgenoot heeft nog recht op deel tijdelijk ouderdomspensioen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2021:242](#) 29-06-2021

Geen beëindigingsovereenkomst tot stand gekomen wegens pensioengeschil, rechter ontbindt arbeidsovereenkomst

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2021:258](#) 11-06-2021

Pensioenontslag bij 60 jaar op Sint Maarten is verboden leeftijdsonderscheid maar werknemer heeft stilzwijgend ingestemd met pensioenontslag

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2021:173](#) 09-02-2021

Man moet zich bij akte uitlaten over omvang maandelijkse uitkering voor ex-vrouw na scheiding

Uitspraken zonder ECLI

[College voor de Rechten van de Mens](#) 23-08-2021

Geschillencommissie sociaal plan UWV maakt geen verboden onderscheid naar handicap chronische ziekte door UWV te adviseren dat niet toekennen pensioenopbouw over suppletie arbeidsongeschiktheidsuitkering aan man met hersenletsel geen strijd oplevert met sociaal plan

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Geschillencommissie sociaal plan UWV maakt geen verboden onderscheid naar handicap chronische ziekte door UWV te adviseren dat niet toekennen pensioenopbouw over suppletie arbeidsongeschiktheidsuitkering aan man met hersenletsel geen strijd oplevert met sociaal plan

Arbeidsongeschikte werknemer stelt dat geschillencommissie jegens hem verboden onderscheid is gemaakt op grond van handicap/chronische ziekte. De geschillencommissie adviseerde het UWV dat het niet toekennen van pensioenopbouw over de suppletie van de arbeidsongeschiktheidsuitkering van een man met hersenletsel geen strijd oplevert met sociaal plan. Het College oordeelt dat het ontvankelijk is omdat het UWV een advies om het besluit niet aan te passen, vrijwel altijd overneemt. Het College stelt vast dat arbeidsgeschikte medewerkers pensioen kunnen opbouwen over de periode dat zij recht hebben op een werkloosheidsuitkering en daarna niet meer. Arbeidsongeschikte medewerkers zoals verzoeker kunnen pensioen opbouwen tot aan hun AOW-gerechtigde leeftijd. Arbeidsgeschikte medewerkers zijn verplicht om het werknemersdeel van de pensioenpremie te betalen over hun werkloosheidsuitkering en suppletie. Arbeidsongeschikte medewerkers, zoals verzoeker, kunnen premievrij pensioen opbouwen. Het College is daarom van oordeel dat de situaties van arbeidsgeschikte en arbeidsongeschikte medewerkers wezenlijk van elkaar verschillen met betrekking tot hun pensioenrechten, hun bijdrage in de pensioenregeling en hun inkomensopbouw. Er is dan ook geen sprake van gelijke gevallen, ook al hebben beide groepen recht op een suppletie omdat hun

dienstverband is beëindigd vanwege een reorganisatie. De Geschillencommissie heeft de man dan ook niet gediscrimineerd bij de arbeidsvoorwaarden.

Verzoeker vraagt het College om te beoordelen of verweerster jegens hem verboden onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte heeft gemaakt door zijn voormalige werkgever te adviseren dat deze geen onjuiste toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule van het Sociaal Plan UWV door aan hem geen pensioenopbouw toe te kennen over de suppletie op zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering. Ook vraagt verzoeker het College om te beoordelen of verweerster jegens hem verboden onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte heeft gemaakt door het taalniveau van het advies. Verweerster betwist dat zij jegens verzoeker verboden onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte heeft gemaakt. Hiertoe voert zij aan dat het haar taak is om een bezwaar te toetsen aan het Sociaal Plan, maar niet om zich uit te spreken over de inhoud van de regelingen van het Sociaal Plan. Dit hoort thuis bij de partijen bij het Sociaal Plan. Het is naar haar mening niet in strijd met de geest van het Sociaal Plan om geen pensioenopbouw toe te kennen over de suppletie op de WIA-uitkering. Ook heeft verweerster aangevoerd dat zij bij haar overwegingen geen verboden onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte heeft gemaakt. Het College stelt vast dat de man zijn klacht richt tegen de Geschillencommissie hoewel het besluit om hem geen pensioen toe te kennen over de suppletie door het UWV is genomen. Het College is van oordeel dat het verzoek ontvankelijk is omdat het UWV een advies om het besluit niet aan te passen, vrijwel altijd overneemt. Het College stelt vast dat arbeidsgeschikte medewerkers pensioen kunnen opbouwen over de periode dat zij recht hebben op een werkloosheidsuitkering en daarna niet meer. Arbeidsongeschikte medewerkers zoals verzoeker kunnen pensioen opbouwen tot aan hun AOW-gerechtigde leeftijd. Arbeidsgeschikte medewerkers zijn verplicht om het werknemersdeel van de pensioenpremie te betalen over hun werkloosheidsuitkering en suppletie. Arbeidsongeschikte medewerkers, zoals verzoeker, kunnen premievrij pensioen opbouwen. Het College is daarom van oordeel dat de situaties van arbeidsgeschikte en arbeidsongeschikte medewerkers wezenlijk van elkaar verschillen met betrekking tot hun pensioenrechten, hun bijdrage in de pensioenregeling en hun inkomensopbouw. Er is dan ook geen sprake van gelijke gevallen, ook al hebben beide groepen recht op een suppletie omdat hun dienstverband is beëindigd vanwege een reorganisatie. De Geschillencommissie heeft de man dan ook niet gediscrimineerd bij de arbeidsvoorwaarden. Het College stelt vast dat de man geen gegevens heeft verstrekt waaruit blijkt dat hij de Geschillencommissie heeft gevraagd om het advies in

eenvoudige taal te schrijven. Daarom is het College van oordeel dat de Geschillencommissie jegens de man geen verboden onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte heeft gemaakt door het taalniveau van het advies.

Instantie: College voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 23-08-2021

Zaaknummer: CRM 2021-113

RECHTSPRAAK

Geen beëindigingsovereenkomst tot stand gekomen wegens pensioengeschil, rechter ontbindt arbeidsovereenkomst

Kern van het geschil is de vraag of er een beëindigingsovereenkomst tot stand is gekomen tussen werkgever op Sint Maarten en werknemer. Uit de vaststaande feiten volgt onmiskenbaar dat zekerheid omtrent de pensioenkwestie voor appellant van doorslaggevend belang was om tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst over te gaan, aldus het Hof. Appellant heeft duidelijk aangegeven dat zij het beëindigingsvoorstel van RBC pas wil ondertekenen nadat de onduidelijkheden omtrent haar pensioen zijn opgehelderd. Waar het om gaat, is dat voor RBC evident was, althans moest zijn, dat appellant aan haar instemming met de beëindiging de voorwaarde had verbonden dat zij de zekerheid had dat haar pensioen- en accessoire rechten (bij een verzekeringsmaatschappij) verzekerd waren. Nu die voorwaarde niet was vervuld, was geen sprake van wilsovereenstemming c.q. een gerechtvaardigd vertrouwen daarop. Uit de vaststaande feiten blijkt dat appellant ook graag afscheid wil nemen van RBC en alleen de pensioenkwestie aan een afscheid in goed onderling overleg in de weg heeft gestaan. In die omstandigheden is sprake van een verandering in de omstandigheden die meebrengt dat de dienstbetrekking billijkheidshalve na korte tijd behoort te eindigen. Gelet op alle omstandigheden van het geval, waaronder de duur van de dienstbetrekking, de leeftijd van appellant en het feit dat RBC dat bedrag bij een beëindiging in onderling overleg (zie het voorstel van 20 december 2019, productie 13 inleidend verzoekschrift) bereid was te betalen, komt een vergoeding van NAF

667.614,32 bruto billijk voor, onder aftrek van eventuele loonbetalingen na 31 december 2019 nu tussen partijen vaststaat dat appellant daarna niet meer gewerkt heeft noch daarvoor beschikbaar was. Nu aan de ontbinding een vergoeding wordt verbonden, zal RBC in de gelegenheid worden gesteld het verzoek in te trekken.

Appellant is op 1 januari 1995 als junior accountmanager in dienst getreden bij een van de rechtsvoorgangers van RBC (ABN Amro bank), aanvankelijk tot 31 december 1995 maar daarna voor onbepaalde tijd ingaande 1 januari 1996. De arbeidsovereenkomst met appellant is daarna telkens door de rechtsvoorgangers van RBC, ABC Bank en RBTT, en RBC overgenomen met alle rechten en verplichtingen. Op 22 oktober 2019 vindt er een gesprek plaats tussen RBC en appellant waarbij appellant wordt medegedeeld dat RBC wil overgaan tot de beëindiging met wederzijds goedvinden van de arbeidsovereenkomst tussen partijen onder aanbieding van een beëindigingsvergoeding berekend met gebruikmaking van de kantonrechttersformule. Bij brief van 24 oktober 2019 wordt schriftelijk bevestigd dat RBC wil overgaan tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst en wordt appellant tot 14 november 2019 in de gelegenheid gesteld om op het voorstel van RBC te reageren. Bij brief van 12 november 2019 kaart appellant onder meer de kwestie van haar pensioen aan. Bij brief van 14 november 2019 licht RBC toe op welke wijze zij de beëindigingsvergoeding heeft vastgesteld, maar gaat niet in op de kwestie van het pensioen van appellant. In de daarop volgende briefwisseling ontvangt appellant niet de door haar gewenste informatie over haar pensioenrechten betreffende de verzekeringsmaatschappij waar haar pensioenrechten zijn verzekerd en de berekening van de opgebouwde pensioenrechten tot de datum van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Bij brief van 2 december 2019 schrijft appellant dat zij het beëindigingsvoorstel aanvaardt, maar dat zij nog niet kan overgaan tot ondertekening daarvan voordat de pensioenkwestie is opgehelderd. Bij brief van 20 december 2019 stuurt RBC een door haar getekende (herziene) beëindigingsovereenkomst aan appellant met het verzoek om die voor 24 december 2019 te ondertekenen. In de beëindigingsovereenkomst heeft RBC een bepaling opgenomen waarin een garantie ter zake van de pensioenaanspraken van appellant is opgenomen. Bij brief van 24 december 2019 bevestigt appellant dat zij het beëindigingsvoorstel inclusief de gewijzigde beëindigingsdatum aanvaardt en stelt zij een aantal vragen over onder meer de in 2.1.14 bedoelde garantie. Op 13 januari 2020 vindt er een bijeenkomst plaats tussen partijen waarbij door RBC aan appellant informatie wordt gegeven over het Defined Benefit Plan. Tijdens die bijeenkomst krijgt appellant te horen van de actuaris, [naam 3], dat de pensioenrechten en

accessoire rechten van appellant vanaf 2017 niet zijn verzekerd. Bij brief van 21 februari 2020 schrijft appellant dat zij de beëindiging van haar arbeidsovereenkomst wil afwikkelen en dat zij erop staat dat RBC haar het bewijs verstrekt dat haar pensioenrechten zijn verzekerd alvorens zij de beëindigingsovereenkomst ondertekent.

Bij brief van 30 maart 2020 bericht RBC aan appellant dat in verband met een gerechtelijke procedure er geen definitief antwoord kan worden gegeven op de vraag wie de verzekeringsmaatschappij is noch een verzekeringsbewijs door een verzekeringsmaatschappij kan worden verstrekt. Bij de bestreden beschikking heeft het Gerecht het primair verzochte toegewezen, aldus dat het voor recht heeft verklaard dat de arbeidsovereenkomst tussen partijen met wederzijds goedvinden per 31 december 2019 tegen betaling van een bedrag van NAF 667.614,32 en onder de voorwaarden genoemd in het beëindigingsvoorstel gevoegd bij de brief van 20 december 2019 is geëindigd, en heeft het Gerecht het zelfstandige tegenverzoek afgewezen. Hiertegen richt zich het hoger beroep. Het Hof stelt, net als het Gerecht, voorop dat volgens vaste rechtspraak bij de beantwoording van de vraag of er sprake is van een beëindiging met wederzijds goedvinden, de werkgever onder omstandigheden een onderzoeksplicht heeft om na te gaan of de werknemer weet wat hij doet c.q. waarmee hij instemt, waarbij noodzakelijk is dat uit de verklaringen of gedragingen van de werknemer blijkt van een duidelijke en ondubbelzinnige instemming met de beëindiging, zie o.m. HR 12 februari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK3570. Bij de beoordeling of een beëindigingsovereenkomst tot stand is gekomen, wordt rekening gehouden met de positie van de werknemer. Aan diens instemming worden, gezien de daaraan voor hem verbonden gevolgen, hoge eisen gesteld. De werkgever zal niet spoedig mogen aannemen dat een verklaring van de werknemer is gericht op vrijwillige beëindiging van de dienstbetrekking. Uit de vaststaande feiten volgt onmiskenbaar dat zekerheid omtrent de pensioenkwestie voor appellant van doorslaggevend belang was om tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst over te gaan. Appellant heeft duidelijk aangegeven dat zij het beëindigingsvoorstel van RBC pas wil ondertekenen nadat de onduidelijkheden omtrent haar pensioen zijn opgehelderd. Waar het om gaat, is dat voor RBC evident was, althans moest zijn, dat appellant aan haar instemming met de beëindiging de voorwaarde had verbonden dat zij de zekerheid had dat haar pensioen- en accessoire rechten (bij een verzekeringsmaatschappij) verzekerd waren. Nu die voorwaarde niet was vervuld, was geen sprake van wilsovereenstemming c.q. een gerechtvaardigd vertrouwen daarop. Aan de brief van 24 december 2019, waarin appellant schrijft dat zij het beëindigingsvoorstel aanvaardt, mocht RBC dat vertrouwen niet ontlenen omdat appellant tevens aangeeft nog een aantal vragen te hebben bij de in de beëindigingsovereenkomst opgenomen garantie. RBC wist toen dat de pensioenkwestie voor appellant nog steeds niet helder was. Een beëindigingsovereenkomst is daarom niet tot stand gekomen. Uit de processtukken en het verhandelde ter terechtzitting blijkt genoegzaam dat sprake is van een diep verstoorde relatie

tussen partijen en van een totaal gebrek aan vertrouwen in RBC aan de kant van appellant. Van de kant van RBC is aangevoerd dat wegens bedrijfsorganisatorische redenen de functie van appellant is opgeheven en zij niet in een andere vergelijkbare functie kan worden geplaatst, hetgeen onweersproken is gebleven. Uit de vaststaande feiten blijkt dat appellant ook graag afscheid wil nemen van RBC en alleen de pensioenkwestie aan een afscheid in goed onderling overleg in de weg heeft gestaan. Bij de behandeling ter terechtzitting in hoger beroep heeft appellant ook met zoveel woorden gezegd dat zij zich niet ziet terugkeren bij RBC. In die omstandigheden is sprake van een verandering in de omstandigheden die meebrengt dat de dienstbetrekking billijkheidshalve na korte tijd behoort te eindigen. Gelet op alle omstandigheden van het geval, waaronder de duur van de dienstbetrekking, de leeftijd van appellant en het feit dat RBC dat bedrag bij een beëindiging in onderling overleg (zie het voorstel van 20 december 2019, productie 13 inleidend verzoekschrift) bereid was te betalen, komt een vergoeding van NAF 667.614,32 bruto billijk voor, onder aftrek van eventuele loonbetalingen na 31 december 2019 nu tussen partijen vaststaat dat appellant daarna niet meer gewerkt heeft noch daarvoor beschikbaar was. Nu aan de ontbinding een vergoeding wordt verbonden, zal RBC in de gelegenheid worden gesteld het verzoek in te trekken (zie art. 7A:1615w lid 6 BW).

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 29-06-2021

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2021:242

Zaaknummer: CUR2020H00343

Rechters: E.M. van der Bunt, E.A. Saleh en Th.G. Lautenbach

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ex-echtgenoot heeft nog recht op deel tijdelijk ouderdomspensioen

Vraag welke vermogensbestanddelen van ontbonden (huwelijks)gemeenschap nog verdeeld moeten worden. Geïntimeerde stelt dat het ouderdomspensioen is afgewikkeld. Appellante stelt dat geïntimeerde drie jaar lang een tijdelijk ouderdomspensioen heeft gehad. Het hof wijst de bedragen die appellant ter zake van het tijdelijk pensioen vordert toe.

Het gaat in de onderhavige zaak om de verdeling van een ontbonden (huwelijks)gemeenschap. Partijen strijden over de vraag of de gemeenschap al verdeeld is en zo nee, welke vermogensbestanddelen dan nog verdeeld moeten worden. Thans resteren nog meerdere geschilpunten, waaronder het ouderdomspensioen van ASR van geïntimeerde. Geïntimeerde stelt dat het ouderdomspensioen is afgewikkeld. Wat betreft het door appellant toegevoegde tijdelijk ouderdomspensioen stelt geïntimeerde dat dit geen ouderdomspensioen betreft maar een onverplichte “vut”-uitkering van ASR. De vut-gelden zijn maandelijks uitgekeerd aan partijen en kwamen dus in de gezamenlijke huishouding terecht. Voor het tijdelijke pensioen, waarvan melding wordt gemaakt in de brief van ASR van 10 maart 2015, kan een verzekerde kiezen indien gestopt wordt met werken vóór het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Dit heeft tot gevolg dat het levenslange pensioen evenredig wordt verminderd. Deze keuze is niet door geïntimeerde gemaakt, zodat appellant het volledige levenslange ouderdomspensioen uitgekeerd krijgt, aldus geïntimeerde.

Appellant stelt hiertegenover dat geïntimeerde is gestopt met werken voordat hij de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt en dat hij drie jaar lang een tijdelijk ouderdomspensioen heeft gehad. Zij wijst in dat verband op de brief van ASR van 10 maart 2015. Dit prepensioen heeft geleid tot een verlaging van het levenslange ouderdomspensioen ten behoeve van appellant: zij krijgt vanaf 1 april 2015 een levenslang ouderdomspensioen van € 21.527,21 bruto, terwijl zij recht had op een bedrag van € 26.281,24

(bewijs van verzekering en begeleidende brief van 19 juli 2011, productie 10 van geïntimeerde). In de brief van ASR van 10 maart 2015 staat dat appellant van 1 april 2012 tot 1 april 2015 jaarlijks recht heeft op een tijdelijk ouderdomspensioen van € 15.464,81. Dit tijdelijk ouderdomspensioen moet nog worden verrekend met appellant. Appellant heeft dus recht op driemaal een bedrag van € 15.464,81, te vermeerderen met wettelijke rente vanaf de datum verzuim. Het Hof overweegt dat uit de brief van ASR 10 maart 2015 blijkt dat appellant vanaf 1 april 2012 tot 1 april 2015 recht heeft op een tijdelijk ouderdomspensioen van bruto € 15.464,81 per jaar en vanaf 1 april 2015 een levenslang ouderdomspensioen van bruto € 21.527,21. Niet in geschil is dat bij het gebruikmaken van het tijdelijk ouderdomspensioen (prepensioen bij het eerder stoppen met werken dan de pensioengerechtigde leeftijd) deze pensioenuitkering gekort wordt op het levenslang ouderdomspensioen. Nu uit het bewijs van verzekering van ASR per 9 november 2010 blijkt dat het levenslang partnerpensioen een bedrag van jaarlijks € 26.281,54 betreft en in de brief van ASR van 10 maart 2015 staat vermeld dat het levenslang ouderdomspensioen is vastgesteld op een bedrag van € 21.527,21 per jaar, is de stelling van geïntimeerde dat hij geen gebruik heeft gemaakt van het tijdelijk ouderdomspensioen onvoldoende onderbouwd. De (subsidiare) stelling van geïntimeerde dat de uitkering ter zake van het tijdelijk ouderdomspensioen in de gezamenlijke huishouding terecht is gekomen en daardoor, zo begrijpt het Hof, is verbruikt en dus niet meer verrekend hoeft te worden faalt, nu geïntimeerde die stelling – gelet op de betwisting van appellant – onvoldoende heeft onderbouwd. Dit betekent dat de bedragen die appellant ter zake van het tijdelijk pensioen vordert toegewezen zullen worden. Het gaat dan om $3 \times € 15.464,81 = € 46.394,43$ minus het op 25 februari 2013 al betaalde bedrag van € 10.982 (zie: pleitnotities appellant onder 19) steeds vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de data waarop geïntimeerde (het restant van) deze bedragen aan appellant had moeten doorbetalen (1 april 2012, 1 april 2013 en 1 april 2014).

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 29-06-2021

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2021:239

Zaaknummer: CUR2018H00094

Rechters: M.W. Scholte, F.W.J. Meijer en Th.G. Lautenbach

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Pensioenontslag bij 60 jaar op Sint Maarten is verboden leeftijdsonderscheid maar werknemer heeft stilzwijgend ingestemd met pensioenontslag

Geschil over pensioenontslag bij 60 jaar van werknemer op Sint Maarten. Werknemer protesteert tegen pensioenontslag. Het gerecht oordeelt dat de primaire en subsidiaire vordering tot samengevat herstel dienstbetrekking en kennelijk onredelijk ontslag is verjaard. De meer subsidiaire vordering tot betaling van loon- en pensioenschade is toegewezen. In hoger beroep oordeelt het Hof dat er geen objectieve rechtvaardiging is voor het pensioenontslagbeding. Er is niet incidenteel geappelleerd tegen het nietige ontslag. Geïntimeerde heeft er (bewust) voor gekozen om na zijn einde dienstverband als consultant (en zelfstandige) tegen betaling klussen voor SMTOC te blijven doen en heeft dat ook gedaan. Het Hof is van oordeel dat geïntimeerde (stilzwijgend) heeft ingestemd met de beëindiging van de arbeidsovereenkomst door SMTOC per datum 31 maart 2018 en dat SMTOC erop mocht vertrouwen dat de arbeidsverhouding met wederzijds goedvinden was beëindigd, althans dat geïntimeerde daarin had berust. Geïntimeerde heeft zijn recht om het pensioenontslag alsnog aan te vechten en schadevergoeding te vorderen verwerkt.

Geïntimeerde is van [datum] 1992 tot [datum] 2018 in loondienst geweest bij SMTOC in de functie van netwerkontwerper tegen een salaris van laatstelijk NAF 9.245 bruto per maand. Bij brief van 18 oktober 2017 heeft SMTOC aan geïntimeerde geschreven dat gelet op het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd van 60 jaar op 17 maart 2018 zijn laatste werkdag 31 maart 2018 zou zijn. Geïntimeerde ontvangt van Vidanova (een pensioenfonds waarbij SMTOC bij is

aangesloten) een pensioenuitkering van bruto NAF 3.452. SMTOC houdt per maand een bedrag aan AOV/AWW premie in. De ingangleeftijd van het algemene ouderdomspensioen op het moment van einde van de arbeidsovereenkomst is 62 jaar. Tot 1 januari 2016 was het 60 jaar. Bij brief van 12 augustus 2019 protesteert zijn gemachtigde tegen het pensioenontslag. Geïntimeerde heeft in eerste aanleg samengevat gevorderd: primair een verklaring voor recht dat het ontslag nietig is met veroordeling van SMTOC tot herstel dienstbetrekking met ingang van 31 maart 2018, met betaling van het salaris en overige emolumenten vanaf 31 maart 2018 met wettelijke verhoging en rente, subsidiair een verklaring voor recht dat het ontslag kennelijk onredelijk is, met herstel van de dienstbetrekking vanaf 31 maart 2018 en doorbetaling van het salaris vanaf 31 maart 2018, te vermeerderen met wettelijke verhoging en rente en meer subsidiair betaling van schadevergoeding, nader op te maken bij staat. Het Gerecht heeft, verkort weergegeven, de primaire en subsidiaire vorderingen afgewezen maar op de meer subsidiaire eis SMTOC veroordeeld tot betaling van de loon- en pensioenschade van geïntimeerde, nader op te maken bij staat. De verjaringsverweren tegen de primaire en subsidiaire vorderingen van geïntimeerde slagen. SMTOC heeft door gebruik te maken van het pensioenontslagbeding in de cao een ongeoorloofd leeftijdsonderscheid gemaakt. SMTOC moet de schade (twee jaar loondoorbetaling, inclusief emolumenten waaronder voortgezette premiebetaling voor het Vidanova-pensioen minus de door SMTOC verstrekte compensatie), die [geïntimeerd hierdoor lijdt vergoeden. Het Hof stelt vast dat er niet incidenteel is geappelleerd tegen de afwijzing van de primaire en de subsidiaire vorderingen en het herstel dienstbetrekking en doorbetaling loon met verhoging, die waren gebaseerd op de nietigheid dan wel kennelijke onredelijkheid van het ontslag en die volgens het Gerecht waren verjaard. Het gaat geïntimeerde in appel – getuige zijn verweer en conclusie – om de bevestiging van de toewijzing van de meer subsidiaire vordering tot schadevergoeding. Wat betreft de vraag of het pensioenontslag(beding) nietig is, overweegt het Hof als volgt. Vaststaat dat de Vidanova-pensioenleeftijd op 60 jaar ligt en dat de wet op 1 januari 2016 de pensioengerechtigde leeftijd heeft verhoogd naar 62 jaar. Geïntimeerde's laatste werkdag was [datum] 2018. Naar het oordeel van het Hof is een van rechtswege ontslag op 60-jarige leeftijd, zoals dit (nog steeds) in de cao staat, in strijd met de sinds 1 januari 2016 wettelijke pensioenleeftijd van 62 jaar. Naar vaste rechtspraak is het maken van een dergelijk onderscheid naar leeftijd verboden wanneer een voldoende objectieve rechtvaardiging ontbreekt, hetgeen aan de hand van de gebruikelijke criteria – legitimiteit, doelmatigheid en proportionaliteit – dient te worden beoordeeld (zie o.m. HR 13 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1607 en HR 8 oktober 2004, ECLI:NL:HR:2004:AP0425). Er is in onderhavig geval geen redelijke en objectieve rechtvaardiging voor een dergelijke leeftijdsdiscriminatie. Het pensioenbeding is daarom nietig en de brief van 18 oktober 2017 waarbij dat ontslag (van rechtswege) is ingeroepen verliest daarmee rechtskracht, zo hij die al

had. Geïntimeerde heeft echter niet incidenteel geappelleerd tegen de afwijzing van het Gerecht van zijn vordering te verklaren voor recht dat het ontslag nietig is, zodat deze vordering niet alsnog in hoger beroep kan worden toegewezen. De vraag is evenwel of dit ongeldige en in beginsel onrechtmatige beroep op het pensioenontslag tot gevolg heeft dat de gevorderde schadevergoeding toewijsbaar is, gelet op de stelling van SMTOC dat geïntimeerde met zijn pensioenontslag heeft ingestemd en partijen de arbeidsovereenkomst met wederzijds instemming hebben beëindigd. Naar het oordeel van het Hof dient die vraag ontkennend te worden beantwoord. Geïntimeerde is hoogopgeleid, hij wist althans behoorde te weten (gezien alle mediaberichten hierover) dat de AOV-pensioengerechtigde leeftijd wettelijk was verhoogd naar 62 jaar. Toch heeft hij de keuze gemaakt zich neer te leggen bij de opzegging van de arbeidsovereenkomst, aangekondigd door SMTOC bij brief van 18 oktober 2017. Hij heeft niet geprotesteerd tegen de inhoud van deze brief en ook niet aan SMTOC gevraagd of hij tot zijn 62e mocht doorwerken. Geïntimeerde heeft er (bewust) voor gekozen om na zijn einde dienstverband als consultant (en zelfstandige) tegen betaling klussen voor SMTOC te blijven doen en heeft dat ook gedaan. Pas toen dit enigszins tegenviel qua honorarium is geïntimeerde de opzegging van de arbeidsovereenkomst wegens leeftijdsdiscriminatie alsnog gaan aanvechten. Die keuze en de gevolgen daarvan zoals het feit dat SMTOC in reactie op dat aanvechten, heeft besloten om geïntimeerde niet langer consultantopdrachten te geven, zijn omstandigheden die voor rekening van geïntimeerde dienen te komen. Het Hof is van oordeel dat geïntimeerde (stilzwijgend) heeft ingestemd met de beëindiging van de arbeidsovereenkomst door SMTOC per datum 31 maart 2018 en dat SMTOC erop mocht vertrouwen dat de arbeidsverhouding met wederzijds goedvinden was beëindigd, althans dat geïntimeerde daarin had berust. Geïntimeerde heeft zijn recht om het pensioenontslag alsnog aan te vechten en schadevergoeding te vorderen verwerkt. De grondslag voor de meer subsidiaire vordering, betaling van loon- en pensioenschade, is komen te vervallen.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 11-06-2021

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2021:258

Zaaknummer: SXM2020H00057

Rechters: Th.G. Lautenbach, E.M. van der Bunt en F.W.J. Meijer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werknemer heeft voldoende belang bij oordeel over onderbrenging pensioenverzekering door werkgever

Geschil over nakoming pensioenovereenkomst.

Pensioenovereenkomst met defined benefit-regeling is overgenomen door RBC. Deze had pensioenverzekeringsovereenkomsten afgesloten met Ennia, waaronder een DB-polis voor werknemer. Ennia maakt de aanspraken over aan RBC. Vervolgens ontstaat een procedure tussen RBC en Ennia over de vraag of het DB-plan bij Ennia had moeten blijven. Het gerecht oordeelt van niet, hoger beroep loopt. De werknemer verzoekt de rechter om RBC te bevelen het pensioen te verzekeren en onder te brengen. Het gerecht oordeelde dat werknemer daarbij geen belang had omdat RBC bereid was om zolang de procedure met Ennia loopt, de pensioenaanspraken te garanderen via een bankgarantie. Het gemeenschappelijk Hof oordeelt dat werknemer voldoende belang heeft. Het beroep van RBC op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid gaat op. Het Hof acht, zolang er geen onherroepelijke uitspraak is in het geding tussen RBC en Ennia, het afdwingen van nakoming van de verzekeringsverplichting naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

Appellant is op 1 januari 1995 als junior accountmanager in dienst getreden bij een van de rechtsvoorgangers van verzoekster (ABN Amro bank), aanvankelijk tot 31 december 1995, maar daarna voor onbepaalde tijd ingaande 1 januari 1996. De arbeidsovereenkomst met appellant is daarna telkens door (de rechtsvoorgangers ABC Bank en RBTT) en thans door RBC overgenomen met alle rechten en verplichtingen. Krachtens artikel 2 van de arbeidsovereenkomst is appellant deelnemer geworden van een pensioenstichting (Stichting

Pensioenfondsen RBTT Bank, hierna: pensioenfondsen). De in de pensioenstichting van ABN Amro door appellante opgebouwde pensioenaanspraken zijn met haar instemming overgedragen aan voornoemd pensioenfonds. RBC en haar rechtsvoorgangers hebben ten behoeve van hun werknemers een aantal collectieve pensioenverzekeringsovereenkomsten afgesloten met Ennia, waaronder een Defined Benefit-polis voor appellante. Op 23 oktober 2017 maakt Ennia de aanspraken met betrekking tot de DB pensioenplannen, waaronder die van appellante, over aan RBC. Bij brief van 27 november 2017 heeft RBC aan Ennia medegedeeld dat zij duidelijk had gemaakt dat de DB pensioenplannen niet aan Guardian moesten worden overgedragen maar bij Ennia hadden moeten blijven. Dit leidde uiteindelijk tot een procedure tussen RBC en Ennia (CUR201801330) met als inzet een verklaring voor recht dat de pensioenopbouw met betrekking tot de DB pensioenpolis 6594/187, gerekend tot en met 31 december 2016, waaronder de DB pensioenpolis van appellante, bij Ennia zal verblijven en dat de werknemers en ex-werknemers van RBC hun aanspraken voor wat betreft de tot en met 31 december 2016 opgebouwde (pensioen)rechten, jegens Ennia zullen behouden. Op 22 oktober 2019 vindt er een gesprek plaats tussen RBC en appellante waarbij appellante wordt medegedeeld dat RBC wil overgaan tot de beëindiging met wederzijds goedvinden van de arbeidsovereenkomst tussen partijen onder aanbieding van een beëindigingsvergoeding, berekend aan de hand van de kantonrechtelijke formule. In de hierop volgende onderhandelingen stelt appellante als voorwaarde voor beëindiging van de arbeidsovereenkomst dat duidelijkheid moet bestaan omtrent de verzekering (bij een pensioenverzekeraar) van haar pensioen- en accessoire rechten. In de hiervoor bedoelde procedure heeft het Gerecht op 16 december 2019 de door RBC gevorderde verklaring voor recht afgewezen. RBC heeft hoger beroep ingesteld tegen dat vonnis.

Appellante heeft onder meer verzocht RBC te bevelen om de door appellante opgebouwde pensioen- en accessoire rechten overeenkomstig haar verplichting daartoe voortvloeiende uit de tussen partijen bestaande, althans bestaand hebbende arbeidsovereenkomst, te verzekeren conform ten minste de pensioen- en accessoire rechten als vervat in het reglement van de Stichting Pensioenfondsen RBTT Bank. Bij de bestreden beschikking heeft het Gerecht, naar aanleiding van een daartoe gevoerd verweer van RBC, appellante niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek omdat zij geen voldoende belang daarbij heeft, omdat RBC, zolang in de procedure tegen Ennia geen onherroepelijke beslissing is genomen, bereid is door middel van garantiestelling c.q. een bankgarantie een mogelijke pensioenaanspraak van appellante dan wel een weduwen- en wezenpensioenaanspraak van haar echtgenoot en kinderen te garanderen, waardoor toewijzing van het verzoek appellante (processueel) niet in een betere positie brengt. Tegen deze beslissing komt appellante in hoger beroep, met haar tweede en derde grief, terecht op. Niet kan worden ingezien waarom appellante geen belang zou hebben bij haar verzoek, ook

niet in het licht van de bereidheid van RBC voor haar pensioenaanspraken dan wel de weduwen- en wezenpensioenaanspraken van haar echtgenoot en kinderen garant te staan c.q. een bankgarantie af te geven. Appellant verzoekt in deze procedure immers RBC te bevelen haar pensioenrechten en accessoire rechten te verzekeren. Dit verzoek wordt niet (geheel) afgedekt door een garantstelling van RBC voor een mogelijke pensioenaanspraak. Mede in acht genomen de terughoudendheid die de rechter heeft te betrachten met het afwijzen van een vordering op de grond dat er niet voldoende belang bestaat (HR 17 september 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC1058, NJ 1994/118), is het Hof dan ook van oordeel dat op grond van artikel 3:303 BW het belang van appellant voldoende is om haar verzoek te rechtvaardigen. Het Gerecht heeft dus ten onrechte het verweer van RBC gehonoreerd en het Hof zal de bestreden beschikking vernietigen. Het beroep van RBC op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid gaat op. Het Hof acht, zolang er geen onherroepelijke uitspraak is in het geding tussen RBC en Ennia, het afdwingen van nakoming van de verzekeringsverplichting naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 29-06-2021

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2021:243

Zaaknummer: CUR2020H00342

Rechters: E.M. van der Bunt, E.A. Saleh en Th.G. Lautenbach

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever is geen buitengerechtigde kosten verschuldigd aan bedrijfstakpensioenfondsen en sociale fondsen

Geschil over buitengerechtigde kosten die Bedrijfstakpensioenfondsen bouw en sociale cao-fondsen vorderen van onderneming in de bouwnijverheid. De hoofdsom is betaald. De kantonrechter oordeelt dat sprake is van overeengekomen buitengerechtigde kosten in het uitvoeringsreglement. Getoetst wordt aan de eisen voor dergelijke vorderingen in het rapport BGK integraal. In deze zaak is geen sprake van meer dan werkzaamheden dan een enkele (eventueel herhaalde) aanmaningsbrief. Er zijn onvoldoende buitengerechtigde werkzaamheden verricht om te oordelen dat zij recht hebben op vergoeding van buitengerechtigde kosten.

Onderneming werkzaam in de bouwnijverheid valt onder de werkingssfeer van de sociale fondsen en het Bedrijfstakpensioenfonds in de bouw (Stichtingen) en is premieplichtig. De Stichtingen, althans hun administrateur APG, hebben aan gedaagde op 29 oktober 2020 een factuur gestuurd ten bedrage van € 5.322,79. Op 8 december 2020 heeft APG haar vordering ter incasso uit handen gegeven aan Vesting Finance Incasso B.V. (hierna: Vesting Finance). Vesting Finance heeft gedaagde vervolgens bij brief van 8 december 2020 aangemaand om de factuur van 29 oktober 2020 te betalen vermeerderd met de vertragingsrente en de buitengerechtigde incassokosten. Gedaagde heeft op 12 december 2020 € 5.322,79 betaald aan de Stichtingen. Het gaat in deze zaak alleen nog om door de Stichtingen gevorderde buitengerechtigde incassokosten, omdat de hoofdsom inmiddels is betaald door gedaagde. Het Pensioenfonds heeft aan de door hem gevorderde buitengerechtigde incassokosten artikel 6 lid 5 van het Uitvoeringsreglement Bouwnijverheid ten grondslag gelegd. Er is sprake van overeengekomen buitengerechtigde kosten voor het Pensioenfonds. In het rapport BGK-integraal (pagina 16) is echter bepaald dat ook in het geval van overeengekomen buitengerechtigde kosten sprake moet zijn van verrichtingen die meer omvatten dan een enkele (eventueel herhaalde) aanmaning, het enkel doen van een (niet aanvaard)

schikkingsvoorstel, het inwinnen van eenvoudige inlichtingen of het op de gebruikelijke wijze samenstellen van het dossier. Het Aanvullingsfonds en het O&O-fonds hebben aan de door hen gevorderde buitengerechtelijke incassokosten het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten (hierna: het Besluit) ten grondslag gelegd. De onderhavige vordering heeft echter geen betrekking op een van de situaties waarin het Besluit van toepassing is. De kantonrechter zal de vraag of de buitengerechtelijke incassokosten verschuldigd zijn, daarom toetsen aan de eisen voor dergelijke vorderingen zoals deze zijn geformuleerd in voormeld Rapport BGK-integraal. Gelet op wat hiervoor is overwogen moet dus in beide gevallen sprake zijn van meer dan werkzaamheden dan een enkele (eventueel herhaalde) aanmaningsbrief. Daarvan is in deze zaak echter geen sprake. De Stichtingen hebben gedaagde zelf bij brieven van 13 en 28 november 2020 aangemaand. Daarna hebben de Stichtingen de zaak overgedragen aan Vesting Finance, die gedaagde bij brief van 8 december 2020 heeft aangemaand om de openstaande factuur van 29 oktober 2020 te betalen. De kantonrechter is van oordeel dat de Stichtingen met alleen deze (herhaalde) aanmaningsbrieven onvoldoende buitengerechtelijke werkzaamheden hebben verricht om te oordelen dat zij recht hebben op vergoeding van de buitengerechtelijke incassokosten. De vorderingen van de Stichtingen worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 05-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:7914

Zaaknummer: 9135514 \ CV EXPL 21-1513

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onduidelijkheid over omvang premievordering pensioenfonds op werkgever: gelet op onduidelijkheid dient werkgever beperkt deel te betalen

Langdurig geschil tussen Bedrijfstakpensioenfonds beroepsvervoer en werkgever over de juistheid en omvang van de premievorderingen. In eerdere vonnissen is overwogen dat het onmogelijk was om op basis van de door partijen in het geding gebrachte grote hoeveelheid gegevens de juistheid van hetgeen partijen naar voren hebben gebracht te verifiëren, zodat zonder nadere toelichting van partijen geen beslissing kan worden gegeven. De zaak is daarna jarenlang aangehouden op verzoek van partijen. Het gaat in deze zaak nu alleen nog om de vraag of gedaagde moet worden veroordeeld om een bedrag van € 113.559,10 aan pensioenpremies te betalen aan het Pensioenfonds over de jaren 2005-2012. Het Pensioenfonds is er nog steeds niet in geslaagd duidelijk te maken welk bedrag aan pensioenpremie werkgever nog moet betalen. Nu het Pensioenfonds zijn vordering niet heeft onderbouwd, zal de kantonrechter uitgaan van het overgelegde overzicht van werkgever en hem veroordelen om het door hem (later in deze procedure) erkende bedrag van € 8.647,43 aan het Pensioenfonds te betalen.

Langdurig geschil tussen Bedrijfstakpensioenfonds beroepsvervoer en werkgever over de juistheid en omvang van de premievorderingen. In de eerdere vonnissen is reeds overwogen dat het onmogelijk was om op basis van de door partijen in het geding gebrachte grote hoeveelheid gegevens de juistheid van hetgeen partijen naar voren hebben gebracht te verifiëren, zodat zonder nadere toelichting van partijen geen beslissing kan worden gegeven. De toen geplande comparitie van partijen is niet doorgegaan en de zaak is jarenlang

aangehouden op verzoek van partijen. Het Pensioenfonds verzoekt de kantonrechter werkgever te veroordelen tot betaling van € 113.559,10 aan pensioenpremies voor de premiejaren 2005-2012 aan het Pensioenfonds. Allereerst oordeelt de kantonrechter over de vraag of met de schikking die partijen op 14 december 2011 hebben getroffen door het Pensioenfonds finale kwijting is verleend voor de nota's van de periode tot februari 2011. De kantonrechter kan het Pensioenfonds niet volgen in zijn standpunt dat de met werkgever getroffen schikking is komen te vervallen, omdat werkgever de overeengekomen betalingsregeling niet nakwam. Een redelijke uitleg is immers dat door de niet of niet tijdige betaling van de overeengekomen zes maandelijks betaaltermijnen de schikking niet is komen te vervallen, maar dat de bij die schikking overeengekomen betalingsregeling is vervallen met als gevolg dat heel de hoofdsom terstond opeisbaar is geworden. Dat het zo uitgelegd moet worden blijkt wel uit het feit dat werkgever op 7 maart 2012 de gehele op dat moment nog resterende hoofdsom heeft betaald en het Pensioenfonds vervolgens op 8 maart 2012 bij de kantonrechter heeft verzocht de aanhangige procedure te royeren. Gelet hierop is de schikking zelf niet vervallen, zodat finale kwijting is verleend na betaling van het openstaande bedrag. Vervolgens is de vraag welk bedrag aan premies werkgever dan wel moet betalen. De kantonrechter overweegt dat dat volgens het Pensioenfonds € 113.559,10 is, maar dat het Pensioenfonds, hoewel het daartoe meerdere keren in de gelegenheid is gesteld, heeft nagelaten om een duidelijke berekening over te leggen. Onduidelijk blijft met welke facturen de creditnota's verrekend zijn. Omdat het Pensioenfonds de gewenste duidelijkheid niet kon geven, heeft de kantonrechter voor de zitting van 25 mei 2021 werkgever gevraagd te onderbouwen waarom hij in 2017 het standpunt had ingenomen dat hij nog een bedrag van maximaal € 21.278 verschuldigd is. Het Pensioenfonds is na de zitting van 25 mei 2021 in de gelegenheid gesteld om hierop te reageren. Het Pensioenfonds is er echter niet in geslaagd te onderbouwen waarom deze berekening van werkgever onjuist is. De enkele betwisting van deze berekening is namelijk onvoldoende. Nu het Pensioenfonds zijn vordering niet heeft onderbouwd, zal de kantonrechter uitgaan van het overgelegde overzicht van werkgever en hem veroordelen om het door hem (later in deze procedure) erkende bedrag van € 8.647,43 aan het Pensioenfonds te betalen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:7912

Zaaknummer: 3360092 \ CV EXPL 14-41475

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Advocaten: R.C. Steenhoek

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Geen hoger beroep mogelijk voor hoofdelijk aangesproken bestuurders wegens berusting vonnis door betaling tegen finale kwijting

Appellant 1 en appellant 2 zijn door het Bedrijfstakpensioenfonds beroepsvervoer over de weg persoonlijk aansprakelijk gesteld voor achterstallige pensioenpremies die verschuldigd waren door het expeditiebedrijf waarvan zij bestuurder zijn geweest. Nadat de kantonrechter de vorderingen van het Pensioenfonds had toegewezen, hebben appellant 1 en appellant 2 onderhandeld over betaling van een lager bedrag aan het Pensioenfonds tegen finale kwijting. Daarover is overeenstemming bereikt en appellant 1 en appellant 2 hebben dit lagere bedrag betaald. De vraag is of appellant 1 en appellant 2 daarna nog in hoger beroep mogen gaan van het vonnis van de kantonrechter. Het hof oordeelt met het Pensioenfonds dat appellant 1 en appellant 2 met bedoelde overeenstemming het vonnis van de kantonrechter niet meer ter discussie kunnen stellen.

Expeditiebedrijf Van der Veen BV (hierna: het Expeditiebedrijf) is in 1984 opgericht. Appellant 1 was van 1 januari 1988 tot 31 december 2009 zelfstandig bevoegd bestuurder van het Expeditiebedrijf, samen met zijn broer [naam 1]. Per 31 december 2009 is [naam 1] uitgetreden als bestuurder en hebben appellant 1 en diens zoon (appellant 2) (via een holdingconstructie) het bedrijf voortgezet. Appellant 2 is sedert die datum – via zijn besloten vennootschap Van der Veen Holding Bergum B.V. – middellijk bestuurder van het Expeditiebedrijf. Het Expeditiebedrijf viel onder de werkingssfeer van het Pensioenfonds en was, als gevolg van de verplichte deelneming, gehouden tot betaling van premies voor zijn werknemers met inachtneming van het Uitvoeringsreglement van het Pensioenfonds (verder: het Uitvoeringsreglement). Over de jaren 2006 tot en met 2009 heeft het Pensioenfonds, op basis van de door het Expeditiebedrijf aangeleverde gegevens, (voorschot)premienota's

toegezonden. Het Expeditiebedrijf heeft deze premienota's voldaan. De premienota's zijn vervolgens bij premienota's van 13 februari 2009 (voor de premie over 2006 tot en met 2008) en bij premienota van 16 november 2009 (voor de premie over 2009) door het Pensioenfonds herzien. Bij deze herzieningsnota's waren overzichten van de werknemers van het Expeditiebedrijf gevoegd, hun pensioengevend jaarloon en het bedrag aan meeruren. Ook bevatte de specificatie een kolom voor overwerk. Deze kolom bevatte geen bedragen. Op verzoek van het Pensioenfonds heeft (de boekhouder van) het Expeditiebedrijf op 17 april 2014 aan het Pensioenfonds een overzicht verstrekt van verloonde overwerkuren over onder meer de jaren 2006-2009. Naar aanleiding van deze gegevens heeft het Pensioenfonds op 16 mei 2014 een premienota aan het Expeditiebedrijf verzonden die betrekking had op de jaren 2006 tot en met 2009 voor een nog te betalen bedrag van € 373.120,45. Dit bedrag is later bij creditnota van 21 oktober 2015 nog verlaagd met € 82.595,04. Het Expeditiebedrijf heeft de factuur bestreden. Het Pensioenfonds heeft daarvoor een dwangbevel uitgevaardigd en in de daarop gevolgde verzetprocedure is het Expeditiebedrijf bij arrest van dit hof van 18 september 2018 in het ongelijk gesteld. Het Expeditiebedrijf heeft vanaf 2012 geen activiteiten meer. Het Pensioenfonds heeft bij brieven van 23 augustus 2018 appellant 1 en appellant 2 (en [naam 1]) hoofdelijk aansprakelijk gesteld voor de door het Expeditiebedrijf niet afgedragen pensioenpremies op grond van artikel 23 Wet Bpf. Het Pensioenfonds heeft bij de kantonrechter kort samengevat gevorderd dat appellant 1 en [naam 1] hoofdelijk worden veroordeeld tot betaling van de niet afgedragen pensioenpremies over 2006-2008 tot een bedrag van € 197.844,17 in hoofdsom, en dat appellant 1 en appellant 2 hoofdelijk worden veroordeeld tot betaling van de niet afgedragen pensioenpremies over 2009 tot een bedrag van € 92.681,24 in hoofdsom, steeds te vermeerderen met rente vanaf 30 mei 2014 en (proces)kosten. De kantonrechter heeft in het vonnis van 10 december 2019 de vorderingen toegewezen. Appellant 1 en appellant 2 hebben direct nadat het Pensioenfonds hun verzocht tot betaling van het bedrag waartoe zij bij het vonnis van de kantonrechter waren veroordeeld aangeboden een substantieel lager bedrag te betalen, zulks tegen finale kwijting. Met dit voorstel is het Pensioenfonds na rijp beraad akkoord gegaan. Appellant 1 en appellant 2 hebben na de instemming van het Pensioenfonds daaraan uitvoering gegeven. In het algemeen wijst de formulering 'finale kwijting' erop dat partijen een eind willen maken aan hun materiële geschil. Het Pensioenfonds heeft het voorstel van appellant 1 en appellant 2 dienovereenkomstig mogen opvatten. Dat niet de formule 'over en weer' aan de finale kwijting is toegevoegd, is in dit geval niet van belang omdat van een tegenvordering van appellant 1 en appellant 2 op het Pensioenfonds nooit sprake is geweest. Het hof verwerpt de stelling van appellant 1 en appellant 2 dat het op de weg van het Pensioenfonds had gelegen om na te vragen of de door hen voorgestelde finale kwijting impliceerde dat appellant 1 en appellant 2 niet in hoger beroep zouden gaan van het vonnis van kantonrechter. Onder deze

omstandigheden lag het juist op de weg van appellant 1 en appellant 2 om aan het Pensioenfonds aan te geven dat de betaling van een gedeelte van het bedrag waartoe zij door de kantonrechter waren veroordeeld onder verlening van de door hen verzochte finale kwijting, anders dan de gebruikelijke betekenis van deze clausule, niet inhield dat zij zich zouden neerleggen bij deze uitkomst en dat zij zich daarentegen het recht van hoger beroep voorbehielden. Dat hebben zij niet gedaan en daarmee hebben appellant 1 en appellant 2 bij het Pensioenfonds de indruk gewekt dat, na acceptatie van hun voorstel en de uitvoering die zij daaraan hebben gegeven, zij in het vonnis van de kantonrechter hebben berust. Het Pensioenfonds kon onder deze omstandigheden de betaling van appellant 1 en appellant 2 gerechtvaardigd opvatten als een uiting van hun wil om zich verder bij het vonnis van de kantonrechter neer te leggen en aldus als een afstand van hun recht om het vonnis van de kantonrechter nog in hoger beroep aan te vechten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-08-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:8167

Zaaknummer: 200.276.121/01

Rechters: J.H. Kuiper, J. Smit en W.F. Boele

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestuurders gedeeltelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies

Geschil over bestuurdersaansprakelijkheid wegens niet afgedragen pensioenpremies aan bedrijfstakpensioenfonds voor diverse vennootschappen. Hof oordeelt dat bestuurders aansprakelijk zijn. In de brief van 27 juni 2016 voor één van de vennootschappen leest het hof echter wel een melding van betalingsonmacht voor dan nog toekomstige nota's. Het Pensioenfonds had dat redelijkerwijze ook moeten begrijpen. Voor die premie geldt dan dat de bestuurders slechts persoonlijk aansprakelijk zijn indien het Pensioenfonds aannemelijk maakt dat het niet betalen van de bijdragen het gevolg is van aan de bestuurders te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode van drie jaar voor 27 juni 2016 (art. 23 lid 3 Wet Bpf). Het Pensioenfonds heeft echter geen, althans onvoldoende duidelijke, feiten of omstandigheden aangevoerd ter onderbouwing daarvan.

Het Pensioenfonds heeft appellanten c.s. als (indirect) bestuurders van de inmiddels, op verzoek van de Belastingdienst, failliet verklaarde bedrijven Wever Totaal Transport B.V. (hierna: WTT) en Wever Lease B.V. (hierna: WL) aangesproken tot betaling van niet afgedragen pensioenpremies. Daarnaast heeft het fonds aanspraak gemaakt op rente vanaf de vervaldatum van de nota's en op buitengerechtelijke kosten. Daarvoor houdt het fonds appellanten c.s. hoofdelijk aansprakelijk op grond van artikel 23 Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000 (Wet Bpf). Het verweer dat appellant als gevolg van ziekte vanaf 2012 feitelijk geen bestuurder meer was, heeft de rechtbank verworpen. Ook heeft de rechtbank geoordeeld dat geen geldige melding van betalingsonmacht van WTT heeft plaatsgehad en dat appellanten c.s. niet hebben gesteld dat zij voor het faillissement van WL zo'n melding voor WL hebben gedaan. Dan geldt het vermoeden van artikel 23 lid 4 Wet Bpf dat het aan de bestuurders te wijten is dat de premie niet is betaald. Tot weerlegging van dat

vermoeden zijn appellanten c.s. niet toegelaten omdat zij volgens de rechtbank niet aannemelijk hebben gemaakt dat het niet aan (een van) hen is te wijten dat de ondernemingen hebben nagelaten tijdig hun betalingsonmacht te melden. De vordering is geheel toegewezen voor zover het gaat om de aan WTT in rekening gebrachte premie (over de periode vanaf 1 januari 2013 tot en met 10 augustus 2014 in totaal € 179.365,53). De vordering met betrekking tot de aan WL in rekening gebrachte premie over de periode van 1 december 2014 tot en met 26 maart 2017 is toegewezen tot het bedrag aan openstaande premienota's op 1 november 2016 (de datum van het faillissement van WL) van € 104.733,67. Daarop strekken eventuele betalingen door de curator uit de failliete boedel van WL in mindering. Daarnaast zijn wettelijke rente en incassokosten toegewezen. De beslissing over aansprakelijkheid voor onbetaalde premie die in rekening is gebracht na het faillissement van WL en voor schade als gevolg van het niet aanmelden van werknemers bij Logistics heeft de rechtbank aangehouden totdat is beslist op een vordering van de faillissementscurator tegen appellanten c.s. gegrond op bestuurdersaansprakelijkheid dan wel een onrechtmatige daad jegens de boedel.

Het Pensioenfonds heeft appellanten c.s. in een brief van 19 maart 2018 persoonlijk aansprakelijk gesteld. Volgens appellanten c.s. is de vordering van het Pensioenfonds verjaard voor zover die ziet op premies over de periode van 1 januari 2013 tot en met 19 maart 2013.

Het hof verwerpt het beroep op verjaring. De vordering op de vennootschappen, waarvoor het Pensioenfonds de bestuurders persoonlijk aansprakelijk stelt, was op 19 maart 2013 nog niet gedeeltelijk verjaard. Gelet op de stellingen van appellanten c.s. hebben de vennootschappen de bij de werknemers ingehouden premies niet afgedragen maar gebruikt om daarmee andere verplichtingen te kunnen voldoen. Daarmee was sprake van betalingsonmacht in de door de Hoge Raad bedoelde zin. Op grond van artikel 2 Besluit meldingsregeling Wet Bpf (hierna: de meldingsregeling) dient de melding van betalingsonmacht te worden gedaan binnen twee weken nadat de premie betaald had moeten zijn en daarbij dient inzicht te worden gegeven in de omstandigheden die hebben geleid tot het uitblijven van de betaling.

Appellanten c.s. beroepen zich erop dat een melding niet nodig was omdat het Pensioenfonds al op de hoogte was van de betalingsproblemen c.q. de betalingsonmacht van WTT. Het hof constateert dat tot voor kort nog de algemene opvatting was dat strikt de hand moest worden gehouden aan de eisen van de meldingsregeling, met het mogelijke gevolg dat bestuurders bij schending van de meldingsplicht niet werden toegelaten tot weerlegging van het vermoeden dat het aan hen is te wijten dat de premie niet is betaald (art. 23 lid 4 Wet Bpf).

Inmiddels is in de literatuur en rechtspraak een andere tendens waarneembaar waarin een

melding niet noodzakelijk wordt geacht als het Pensioenfonds gegeven de omstandigheden tijdig, dus binnen twee weken nadat de premie betaald moest zijn, al op andere wijze dan door een melding weet of redelijkerwijs moet begrijpen dat de werkgever die moet betalen deze nota door betalingsonmacht niet kan betalen (zie overweging 3.10 van de recente conclusie van A-G Assink, ECLI:NL:PHR:2021:523 en de in noot 76 daarbij genoemde bronnen). Volgens Assink dient de informatie over de actuele betalingsonmacht waarover het fonds beschikt dan wel “ten minste zodanig (...) te zijn dat dit, in termen van duidelijkheid, en in totaliteit bezien, (niet on)vergelijkbaar is met het zicht daarop dat zij zou hebben gehad op basis van informatie verschaft met zo’n melding (dus tijdig en correct gedaan), met inbegrip van inzicht in de omstandigheden die tot de betalingsonmacht hebben geleid”. Uit de door appellanten c.s. benoemde informatie over WTT waarover het fonds beschikte, volgt de ook door de A-G verlangde duidelijkheid niet. In de brief van 27 juni 2016, die vrijwel gelijklopend is aan de latere brief van 8 augustus 2016, leest het hof echter wel een melding van betalingsonmacht voor dan nog toekomstige nota’s. Het Pensioenfonds had dat redelijkerwijze ook moeten begrijpen. Appellante schrijft immers niet alleen dat het bedrijf de inhaalnota’s niet in één keer kan betalen, maar ook dat inmiddels een grote klant in betalingsproblemen is gekomen, waardoor appellant nu ook verder in de problemen komt. De melding in de brief van 27 juni 2016 heeft tot gevolg dat het Pensioenfonds ten opzichte van appellanten c.s. als (middellijk) bestuurders van WL geen beroep kan doen op het vermoeden van artikel 23 lid 4 Wet Bpf voor wat betreft de na die briefdatum opgeëiste premie. Voor die premie geldt dan dat de bestuurders slechts persoonlijk aansprakelijk zijn indien het Pensioenfonds aannemelijk maakt dat het niet betalen van de bijdragen het gevolg is van aan de bestuurders te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode van drie jaar voor 27 juni 2016 (art. 23 lid 3 Wet Bpf). Het Pensioenfonds heeft echter geen, althans onvoldoende duidelijke, feiten of omstandigheden aangevoerd ter onderbouwing daarvan. Dat betekent dat grief VII in zoverre slaagt. In het kielzog daarvan dient het door de rechtbank toegewezen bedrag aan buitengerechtelijke incassokosten volgens de staffel te worden verlaagd tot € 3.098,75.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-08-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:8134

Zaaknummer: 200.277.791/01

Rechters: M.E.L. Fikkers, J.H. Kuiper en W.P.M. ter Berg

Advocaten: G.A. Krol en E. Bakhuis

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf

RECHTSPRAAK

Hof wijst verzoek om prestation compensatoire na scheiding Franse man en vrouw af

Geschil over echtscheiding Franse man en vrouw en de afwikkeling daarvan. Hof oordeelt dat het rechtsmacht heeft nu de gewone verblijfplaats bij indienen echtscheidingsverzoek Nederland was. Het hof is bevoegd om te oordelen over het verzoek tot prestation compensatoire. Het is een onderhoudsverplichting in de zin van de Europese Alimentatieverordening. Het hof ziet geen aanleiding voor toekenning van een prestation compensatoire aan de vrouw. Daarbij is onder meer van belang dat de vrouw niet heeft onderbouwd dat haar inkomenspositie door een loopbaankeuze tijdens haar huwelijk is verslechterd, dat zij over een aanzienlijk vermogen beschikt en dat partijen een vaststellingsovereenkomst hebben gesloten over de pensioenrechten.

Man en vrouw zijn gehuwd in 2005. In eerste aanleg heeft de rechtbank de echtscheiding uitgesproken en voorzieningen getroffen. De vrouw stelt hoger beroep in aangezien zij vreest dat zij dientengevolge geen aanspraak meer kan maken op een 'prestation compensatoire' naar Frans materieel alimentatierecht. Een prestation compensatoire behelst volgens de vrouw een schadeloosstelling door vaststelling van een bedrag ineens, waarin zowel een alimentatiecomponent als een bedrag voor het gemis aan toekomstig nabestaanden- en ouderdomspensioen is begrepen. Weliswaar heeft de vrouw in eerste aanleg haar (pensioen)verweer tegen de echtscheiding prijsgegeven, maar dat was niet uitdrukkelijk en op ondubbelzinnige wijze. Zij wenst daar nu op terug te komen. De vrouw doet in hoger beroep alsnog een beroep op toepassing van Frans recht op het verzoek tot echtscheiding waarbij zij zich baseert op artikel 10:56 lid 2 onder b BW. Indien het hof dit verzoek afwijst, stelt de vrouw zich subsidiair op het standpunt dat haar pensioenverweer op de voet van artikel 1:153 BW alsnog moet worden behandeld. Als de prestation compensatoire teloor gaat doordat de echtscheidingsbeschikking wordt ingeschreven voordat de prestation compensatoire wordt

vastgesteld, zal de levensstandaard van de vrouw fors lager worden. Dan dient alsnog een voorziening te worden getroffen die voor beide partijen billijk is te achten. De man meent dat de rechtbank conform de hoofdregel van artikel 10:56 BW terecht Nederlands recht heeft toegepast op de echtscheiding van partijen. Het staat de vrouw niet vrij om voor het eerst in hoger beroep een beroep te doen op Frans recht. De man wordt hierdoor onredelijk in zijn belangen geschaad nu de echtscheiding in dat geval niet kan worden ingeschreven en de gehele echtscheidingsprocedure nog een keer overgedaan zou moeten worden voor een Nederlands gerecht dat als laatste feitelijke instantie fungeert en welk gerecht vreemd recht zou moeten toepassen. Wat het pensioenverweer betreft: in de pleitnota van de vrouw in eerste aanleg staat letterlijk verwoord: 'De vrouw trekt haar pensioenverweer in'. Bovendien ziet de prestation compensatoire niet op nabestaandenpensioen en heeft de man in Nederland slechts een marginaal pensioen opgebouwd aangezien hij daar maar enkele jaren werkzaam is geweest. Het hof stelt voorop dat, nu beide echtgenoten ten tijde van de indiening van het echtscheidingsverzoek hun gewone verblijfplaats in Nederland hadden, de Nederlandse rechter met betrekking tot het verzoek tot echtscheiding rechtsmacht toekomt (art. 3 lid 1 onder a Verordening (EG) nr. 2201/2003). Op dit verzoek is krachtens artikel 10:56 lid 1 BW Nederlands recht van toepassing. De Nederlandse rechter is bevoegd van het verzoek van de vrouw om een prestation compensatoire kennis te nemen. Aansluitend bij de internationaalrechtelijke opvattingen op dat gebied, beschouwt het hof de prestation compensatoire als een onderhoudsverplichting zoals bedoeld in de Verordening (EG) nr. 4/2009 van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen (Europese Alimentatieverordening), zij het in de vorm van een som ineens (lump sum). Naar het oordeel van het hof bevat de prestation compensatoire voldoende elementen van partneralimentatie. Op grond van artikel 3 onder c van de Europese Alimentatieverordening is de Nederlandse rechter bevoegd van een verzoek tot alimentatie kennis te nemen. Tussen partijen is niet in geschil dat op het verzoek van de vrouw om vaststelling van de prestation compensatoire Frans recht van toepassing is, zodat ook het hof daarvan uitgaat. De prestation compensatoire is een geldsom die de ene echtgenoot aan de andere echtgenoot betaalt ter compensatie van de ongelijkheid in de leefomstandigheden tussen de twee echtgenoten die het eindigen van het huwelijk met zich meebrengt (art. 270 Code Civil). Het doel is niet de situaties van de echtgenoten in financiële zin gelijk te trekken, maar een evenwicht te herstellen dat door de scheiding is verbroken door de economische en financiële verschillen die zijn ontstaan als gevolg van de gezamenlijke keuzes tijdens het huwelijk. Het hof acht in de onderhavige zaak bij de beoordeling van het verzoek van de vrouw om een prestation compensatoire de volgende factoren van doorslaggevend belang. Wat haar inkomen betreft, heeft de vrouw niet onderbouwd dat haar inkomenspositie door

een loopbaankeuze tijdens haar huwelijk is verslechterd. Het hof stelt vast dat de vrouw altijd voltijds is blijven werken, ook na de komst van de kinderen. Zij stelt wel dat de zorg voor de kinderen tijdens het huwelijk voornamelijk op haar neerkwam, maar heeft niet gesteld welke belemmeringen voor haar loopbaan de komst van de kinderen en de zorg voor hen zou hebben veroorzaakt. De vrouw heeft vervolgens na het uiteengaan van partijen zelf besloten om met de kinderen naar Frankrijk te verhuizen. Een mogelijk hierdoor veroorzaakte achteruitgang in inkomen aan haar zijde kan daarom niet doorwerken in de vaststelling van een prestation compensatoire. Het is het hof voorts gebleken dat de vrouw over een aanzienlijk vermogen beschikt. Volgens de bij brief van 30 april 2021 overgelegde vertaling van productie 7 van de man, bedraagt alleen al het bedrag aan spaargelden en aandelen € 605.000. Daarnaast heeft de vrouw een eigendomsaandeel van 50% in twee appartementen in [plaats] en zal zij nog haar aandeel in de verkoop van de voormalig echtelijke woning ontvangen. De vrouw heeft dit niet weersproken en dit komt in grote lijnen ook overeen met de eigen opgave van de vrouw van haar inkomen en vermogen (productie 26 bij brief van de vrouw van 26 april 2021). Gesteld noch gebleken is dat de vermogenspositie van de vrouw is verslechterd door de echtscheiding. Wat de pensioenrechten betreft, overweegt het hof dat partijen daarover in eerste aanleg al een vaststellingsovereenkomst hebben gesloten. Voor zover de vrouw betoogt dat in die overeenkomst rechten zijn voorbehouden ten aanzien van de prestation compensatoire, overweegt het hof dat de vrouw niet heeft onderbouwd wat zij nog aanvullend op die overeenkomst gecompenseerd zou willen zien met betrekking tot ouderdomspensioen. Overigens heeft de vrouw ook niets aangevoerd waaruit zou blijken dat haar pensioenrechten zijn verminderd doordat zij een offer heeft moeten brengen voor de verzorging en opvoeding van de kinderen of om de carrière van de man te bevorderen. De vrouw heeft immers altijd voltijds en voor een internationaal bedrijf gewerkt. Voor het hof is niet duidelijk geworden op welke wijze de overige in artikel 271 Code Civil gemelde factoren een rol moeten spelen bij het vaststellen van de verzochte prestation compensatoire. De vrouw heeft daarover niets naar voren gebracht en daarmee niet voldaan aan haar stelplicht. Gelet op het vorenstaande in onderling verband gezien, ziet het hof geen aanleiding voor de toekenning van een prestation compensatoire aan de vrouw.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:1506

Zaaknummer: 200.285.785/01 en 200.285.788/01

Rechters: E.A. Mink, C.M. Warnaar en A.R.J. Mulder

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen opheffing executoriale beslagen voor dwangsommen 1 miljoen wegens niet tijdig afstorten pensioen

Executiegeschil. Na echtscheiding is de bv van de man (DGA) veroordeeld om het deel van het ouderdomspensioen af te storten. Vervolgens heeft de vrouw na kort geding een vonnis verkregen waarin eiser veroordeeld is tot dwangsommen van € 25.000 per dag met een maximum van € 1 miljoen. De vrouw heeft na het verlopen van de tijd laten weten dat de dwangsommen waren verbeurd tot een bedrag van (toen) € 75.000. Daarna is executoriaal beslag gelegd. Eind 2020 is het bedrag dat benodigd was voor het werknemerspensioen afgestort. Eiser vordert opheffing van de beslagen en opheffing van de dwangsomveroordeling. De rechtbank oordeelt dat voorshands niet onaannemelijk is dat eiser een bedrag aan dwangsommen verbeurd heeft, gelet op het feit dat het bedrag voor het werknemerspensioen van gedaagde pas eind 2020 is afgestort. Vooralsnog is niet gebleken dat eiser door de door gedaagde gelegde executoriale beslagen zwaar getroffen is. Het belang van gedaagde bij handhaving van de executoriale beslagen wordt dan ook geacht zwaarder te wegen dan dat van eiser bij opheffing daarvan. De dwangsom op nakoming door eiser van veroordeling punt 5.2 van het vonnis dient (voor de toekomst) te worden opgeheven omdat vaststaat dat eiser deze veroordeling inmiddels is nagekomen, en de dwangsom op nakoming door eiser van veroordeling punt 5.4 van het vonnis dient te worden opgeheven omdat vaststaat dat nakoming door eiser (inmiddels) blijvend onmogelijk is.

Partijen zijn ex-echtgenoten. Zij zijn op 15 mei 1987 gehuwd en de echtscheidingsbeschikking

is op 26 juli 1999 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Als ex-echtgenote van eiser heeft gedaagde uit hoofde van de Wet verevening pensioenrechten recht op een deel van het door eiser binnen de Beheersmaatschappij opgebouwde pensioen. Op 29 november 2017 heeft de rechtbank eindvonnis (ECLI:NL:RBOBR:2017:6255) gewezen. De rechtbank heeft samengevat dat de kern van het geschil de vraag betreft of eiser en de met hem gedagvaarde vennootschappen gehouden zijn de pensioenaanspraken van gedaagde af te storten bij een onafhankelijke verzekeringsmaatschappij, dan wel op andere wijze te waarborgen dat tegenover deze pensioenaanspraken een reële dekking bestaat. De rechtbank heeft onder meer geoordeeld dat de vrouw er jegens de man terecht aanspraak op maakt dat hij ervoor zorg heeft te dragen dat [bedrijfsnaam 1] B.V. tot afstorting van de waarde van het aan de vrouw toekomend aandeel in zijn ouderdomspensioenaanspraken over gaat. Bij arrest van 12 november 2019 heeft het gerechtshof 's-Hertogenbosch het vonnis bekrachtigd (ECLI:NL:GHSHE:2019:4159). Op 20 november 2019 heeft gedaagde eiser gedagvaard in een kortgedingprocedure (C/01/352743 / KG ZA 19-711) waarin zij vorderde eiser op straffe van een dwangsom te veroordelen te voldoen aan het vonnis. Eiser is veroordeeld om aan gedaagde een dwangsom te betalen van € 25.000 voor iedere dag dat hij niet (volledig) aan de hierboven staande veroordeling voldoet, tot een maximum van € 1.000.000 is bereikt. Bij arrest van 23 maart 2021 heeft het gerechtshof 's-Hertogenbosch eiser – nadat hij de grieven tegen het kortgedingvonnis had ingetrokken – niet-ontvankelijk verklaard. Bij beschikking van 6 december 2019 (C/01/352805 / BP RK 19-756) heeft de voorzieningenrechter het verzoek van gedaagde, dat strekte tot het leggen ten laste van eiser van conservatoir beslag onder zichzelf, onder derden en onder aan hem toebehorende roerende en onroerende zaken, afgewezen om reden dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat gedaagde een concrete geldvordering heeft op eiser. Bij brief van 12 december 2019 gericht aan mr. Kemps heeft mr. Moorman van Kappen namens gedaagde medegedeeld dat vanaf de betekening op 6 december 2019 van het kortgedingvonnis van diezelfde datum, de termijn die aan eiser gesteld is om aan het vonnis te voldoen is verstreken, zodat eiser dwangsommen heeft verbeurd tot een bedrag van (op dat moment) € 75.000. Bij deurwaardersexploot van 27 november 2020 heeft gedaagde executoriaal beslag gelegd op de aan eiser toebehorende onroerende zaak (woonhuis, erf en tuin) te [plaats] aan de [adres] voor een bedrag van € 1.000.510,43 aan verbeurde dwangsommen, rente en kosten. Naast het beslag op de onroerende zaak heeft gedaagde tevens executoriaal derdenbeslag doen leggen onder [bedrijfsnaam 2] en onder [eiser] Diensten B.V. Dit laatste beslag heeft geen doel getroffen. Het beslag onder [bedrijfsnaam 2] heeft wel doel getroffen. Het bedrag dat nodig was om het werknemerspensioen waarop gedaagde als oud-werknemer van Beheersmaatschappij recht had extern op te bouwen, is eind 2020 afgestort in een pensioenverzekering bij Allianz met als ingangsdatum 1 januari 2021. Eiser vordert – samengevat – gedaagde te veroordelen om

binnen 24 uur na betekening van dit vonnis de executoriale beslagen op de woning van eiser en onder [bedrijfsnaam 2] op te heffen op straffe van de in de dagvaarding genoemde dwangsom; de dwangsomveroordeling zoals vervat in onderdeel 5.2 van het dictum van het vonnis in kort geding van 6 december 2019 op te heffen. Vast staat dat de verzekeringsovereenkomst ten behoeve van het werknemerspensioen van gedaagde eerst eind 2020 tot stand is gekomen. Eiser heeft in beginsel dwangsommen verbeurd die vanaf 9 december 2019 zijn opgelopen tot het maximale bedrag van € 1.000.000. Als verweer tegen het standpunt van gedaagde dat de dwangsommen zijn verbeurd heeft eiser aangevoerd dat hij voldaan heeft aan de inspanningsplicht waartoe hij veroordeeld was. Deze stelling wordt verworpen onder verwijzing naar hetgeen is overwogen omtrent de uitleg van de uitgesproken veroordeling in het vonnis. Verder heeft eiser aangevoerd dat hij gedaagde herhaaldelijk gevraagd heeft om relevante gegevens met het oog op het tot stand brengen van de pensioenovereenkomst en met het oog op de uitvoering daarvan door het doen van uitkeringen voor wat betreft het werknemerspensioen. Volgens eiser heeft gedaagde de door hem gevraagde informatie niet, en in het geval van het werknemerspensioen pas eind 2020, verstrekt zodat ook toen pas een verzekeringsovereenkomst tot stand kon worden gebracht.

Namens gedaagde is hiertegen ingebracht dat [bedrijfsnaam 1] over alle gegevens voor het afstorten van het werknemerspensioen beschikte. Met betrekking tot de al dan niet verbeurde dwangsommen rijst dus de vraag of [bedrijfsnaam 1] /eiser inderdaad informatie van gedaagde nodig had teneinde aan de in het dictum van het vonnis onder 5.2 uitgesproken veroordeling te kunnen voldoen en of gedaagde deze informatie, hoewel zij gevraagd is deze te geven, niet (tijdig) heeft verstrekt. In geen van de door partijen overgelegde stukken zijn aanknopingspunten te vinden die zouden kunnen leiden tot een (voorlopig) antwoord op deze vraag. Nu er in een kortgedingprocedure als deze, gelet op de aard van de procedure, geen gelegenheid is voor nader onderzoek aan de hand van bewijsvoering blijft een antwoord op deze vraag in het midden zodat vooralsnog ook onbeantwoord blijft of gedaagde zich terecht op het standpunt stelt dat eiser dwangsommen verbeurd heeft en zo ja of de verbeurde dwangsommen zijn opgelopen tot aan het maximale bedrag van € 1.000.000. Dat eiser een bedrag aan dwangsommen verbeurd heeft wordt, gelet op het feit dat het bedrag voor het werknemerspensioen van gedaagde pas eind 2020 is afgestort, voorshands niet onaannemelijk geacht. Vooralsnog is niet gebleken dat eiser door de door gedaagde gelegde executoriale beslagen zwaar getroffen is. Het belang van gedaagde bij handhaving van de executoriale beslagen wordt dan ook geacht zwaarder te wegen dan dat van eiser bij opheffing daarvan. Aangezien voorshands weliswaar aannemelijk wordt geacht dat eiser na betekening op 6 december 2019 van het kortgedingvonnis dwangsommen heeft verbeurd, maar de hoogte van het bedrag aan verbeurde dwangsommen vooralsnog met onvoldoende zekerheid kan worden vastgesteld, dienen de door gedaagde gelegde executoriale beslagen (voorshands) te

blijven liggen. De vordering van eiser onder 1 wordt dus afgewezen. De dwangsom op nakoming door eiser van de veroordeling 5.2 van het vonnis dient (voor de toekomst) te worden opgeheven omdat vaststaat dat eiser deze veroordeling inmiddels is nagekomen, en de dwangsom op nakoming door eiser van de veroordeling 5.4 van het Vonnis dient te worden opgeheven omdat vast staat dat nakoming door eiser (inmiddels) blijvend onmogelijk is. Dit gedeelte van de vordering van eiser wordt dan ook toegewezen. De gevorderde dwangsom wordt afgewezen nu de veroordeling waarop deze ziet (het opheffen van de executoriale beslagen) eveneens wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:4115

Zaaknummer: 370100 KG ZA 21-249

Rechters: E. Loesberg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ex-militair heeft recht op hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen

Geschil ex-militair en Defensie over hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen. De ex-militair heeft PTSS en vele klachten, waaronder prostaatcarcinoom. Na heroverweging in bezwaar is de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 10,83% en is hem een militair arbeidsongeschiktheidspensioen toegekend. De rechtbank ziet geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van het door verweerder ingenomen standpunt dat voor de door eiser geclaimde aandoeningen geen sprake is van dienstverband. Eiser is op basis van een eigen schatting uitgekomen op een mate van invaliditeit van 69,6% (70%). Verzekeringsarts Koperberg is naar aanleiding van het beroepschrift tot de conclusie gekomen dat de mate van invaliditeit moet worden berekend op 20,42%. Het beroep is gegrond voor zover verweerder de mate van invaliditeit met dienstverband heeft vastgesteld op 10,83%. De rechtbank zal het beroep in zoverre vernietigen en zelf in de zaak voorzien door te bepalen dat eiser met ingang van 22 maart 2017 aanspraak heeft op een militair invaliditeitspensioen berekend onder meer naar een mate van 20,42% van de pensioengrondslag.

Eiser heeft verweerder op 21 maart 2018 gevraagd om een militair invaliditeitspensioen omdat hij ten gevolge van traumatische gebeurtenissen tijdens zijn uitzending naar Kabul (Afghanistan) voor de Militaire Inlichtingen- en Veiligheidsdienst een PTSS heeft gekregen. Eiser is medisch onderzocht. Verweerder heeft voor de PTSS een verergerend verband met de uitoefening militaire dienst aanvaard, maar heeft eiser in eerste instantie geen militair invaliditeitspensioen toegekend. Volgens de regelgeving heeft een militair alleen recht op een

militair invaliditeitspensioen als de dienstverbandaandoening een mate van invaliditeit veroorzaakt van ten minste 10%. Eiser voldeed hier niet aan. Verder heeft verweerder geen dienstverband aanvaard voor de prostaatcarcinoom en de perifere neuropathie na een hernia. Na heroverweging in bezwaar heeft verweerder de mate van invaliditeit met dienstverband vastgesteld op 10,83% en alsnog aan eiser met ingang van 22 maart 2017 een militair invaliditeitspensioen toegekend.

De rechtbank oordeelt dat de door eiser beschreven ervaringen tijdens zijn uitzending naar Irak niet voldoen aan de omschrijving opgenomen onder 2.3.3. 'PTSS na complexe traumatische gebeurtenissen (T2 PTSS)' van het PTSS Protocol, namelijk dat de 'PTSS is [...] ontstaan na zeer ernstige en/of multiple en/of langdurige schokkende gebeurtenissen.' In dit geval is sprake van een T1-PTSS zodat volgens de in het protocol gehanteerde causaliteitsregels moet worden uitgegaan van een verergerend dienstverband. Het feit dat sprake is van meer gebeurtenissen maakt in dit geval nog niet dat sprake is van een trauma van het type T2. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder dienstverband dient aan te nemen voor de prostaatcarcinoom, de perifere neuropathie na een hernia en rhinitis. Kort samengevat zijn deze aandoeningen volgens eiser bij hem ontwikkeld als gevolg van een combinatie van intensieve blootstelling aan trillingen en PX-10 tijdens zijn militaire loopbaan. In zijn reactie op het bezwaarschrift heeft verzekeringsarts Koperberg toegelicht dat het punt is dat niet meer kan worden getraceerd in welke mate (concentratie en duur) eiser zelf is blootgesteld aan de betreffende carcinogene bevorderende of oorzakelijke factoren. Ook staat volgens hem lang niet altijd vast dat blootstelling van militairen aan een bepaalde stof wezenlijke gezondheidsrisico's met zich meebrengt. Het is volgens hem na een dergelijk groot tijdsinterval de vraag of er nog een verhoogd risico op het ontstaan van deze kankersoort bestaat. Dienstverband is niet te aanvaarden, omdat daarvoor in beschikbare gegevens geen objectieve aanknopingspunten zijn. De rechtbank ziet geen aanleiding om te twifelen aan de juistheid van het door verweerder ingenomen standpunt dat voor de door eiser geclaimde aandoeningen geen sprake is van dienstverband. Eiser is op basis van een eigen schatting uitgekomen op een mate van invaliditeit van 69,6% (70%). Koperberg is naar aanleiding van het beroepschrift tot de conclusie gekomen dat de mate van invaliditeit moet worden berekend op 20,42%. Koperberg heeft deugdelijk en inzichtelijk onderbouwd hoe hij tot de scores op de subrubrieken is gekomen. Niet gebleken is dat de beperkingen met 20,42% zijn ondergewaardeerd. Het beroep is gegrond voor zover verweerder de mate van invaliditeit met dienstverband heeft vastgesteld op 10,83%. De rechtbank zal het beroep in zoverre vernietigen en zelf in de zaak voorzien door te bepalen dat eiser met ingang van 22 maart 2017 aanspraak heeft op een militair invaliditeitspensioen berekend onder meer naar een mate van 20,42% van de pensioengrondslag.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:8447

Zaaknummer: AWB - 20 _ 760

Rechters: G.P. Kleijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij hoogte aanvullende uitkering arbeidsongeschiktheidspensioen is ten onrechte rekening gehouden met arbeidsongeschiktheidspensioen

***Geschil over hoogte aanvullende uitkering
arbeidsongeschiktheidspensioen van volledig arbeidsongeschikte ex-
werknemer politie. Bij het bepalen van de hoogte van de aanvullende
uitkering is rekening gehouden met zowel WIA als het
arbeidsongeschiktheidspensioen. De rechtbank oordeelt dat in dit
geval een wettelijke grondslag voor het meenemen van het
arbeidsongeschiktheidspensioen ontbreekt.***

Eiser is volledig en duurzaam arbeidsongeschikt en ontvangt om die reden vanaf 30 juni 2019 van het UWV een IVA-uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA). Verweerder heeft eiser met ingang van 1 oktober 2019 eervol ontslag verleend. Op 7 augustus 2019 heeft eiser een aanvraag ingediend voor een ABP arbeidsongeschiktheidspensioen. Bij besluit van 7 augustus 2019 is aan eiser een arbeidsongeschiktheidspensioen (AAOP) toegekend per 30 juni 2019 van bruto € 542,95 per maand.

Aangezien eiser is ontslagen wegens arbeidsongeschiktheid door een beroepsziekte heeft eiser recht op een aanvullende uitkering ingevolge artikel 39b lid 2 Bbp. Bij besluit van 5 december 2019 heeft verweerder deze aanvullende uitkering toegekend. De aanvullende uitkering is € 739,45 bruto per maand inclusief vakantiegeld per 1 oktober 2019. De aanvulling bedraagt het verschil tussen 95% van het oude inkomen en het nieuwe inkomen. Het oude inkomen is het laatstgenoten salaris, inclusief vaste toelagen, vakantietoeslag en eindejaarsuitkering, dat eiser ontving vóór zijn ontslag. Het nieuwe inkomen heeft verweerder bepaald op de WIA-uitkering inclusief vakantiegeld, vermeerderd met het AAOP. Eiser stelt zich op het standpunt dat bij het berekenen van het nieuwe inkomen ten onrechte het AAOP-pensioen wordt meegeteld. De rechtbank stelt vast dat in artikel 39b lid 2 Bbp, zoals de tekst luidde tot 23 december 2020, het AAOP-pensioen niet wordt genoemd. Dat is wel het geval in

artikel 39b lid 5 Bbp. In dat artikellid is expliciet bepaald dat het AAOP-pensioen bij het nieuwe inkomen moet worden meegeteld voor de gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemer als bedoeld in het vierde lid. Voor de stelling van verweerder dat “de uitkering” in artikel 39b lid 2 Bbp zowel op de WIA-uitkering als op een AAOP-uitkering ziet, is geen steun te vinden in de tekst van die bepaling. Ook in de overige bepalingen van het Bbp zoals die luiden ten tijde voor dit geding van belang, is die steun niet te vinden. Gelet op de tekst van de leden 1 en 2 van artikel 39b, ook gezien in onderlinge samenhang, moet ervan worden uitgegaan dat de IVA-uitkering van de gewezen ambtenaar wordt aangevuld tot 95% van zijn laatste bezoldiging. Dat voor de gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen ambtenaar wel expliciet is bepaald dat het AAOP-pensioen moet worden meegeteld betekent niet dat dat ook ten aanzien van de volledig en duurzaam arbeidsongeschikte gewezen ambtenaar ook zou moeten gebeuren. Het is veeleer een aanwijzing dat de regelgever er bewust voor heeft gekozen dat niet te doen. Dat bij het niet meenemen van het AAOP-pensioen eiser een totaalinkomen zou ontvangen van meer dan 105% acht de rechtbank onvoldoende zwaarwegend om daarom een AAOP wel te betrekken bij de berekening van het nieuwe inkomen, nu het hier gaat om een door een beroepsziekte of dienstongeval volledig en duurzaam arbeidsongeschikt geworden gewezen ambtenaar. Dat is een andere situatie dan die van de gewezen ambtenaar bedoeld in het vierde lid. De rechtbank concludeert dan ook dat in dit geval een wettelijke grondslag voor het meenemen van het AAOP bij het berekenen van het nieuwe inkomen ontbreekt.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2021:3155

Zaaknummer: ak_20 _ 1412

Rechters: A.T. de Kwaasteniet

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Man moet zich bij akte uitlaten over omvang maandelijkse uitkering voor ex-vrouw na scheiding

Geschil over verdeling pensioen na scheiding op Curaçao. Het Hof oordeelt dat de eiswijziging bij akte is toegestaan volgens het Curaçaose procesrecht. De vrouw kan aanspraak maken op het door de man tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen, via een maandelijkse uitkering. De brief van APC over de omvang van de pensioenaanspraken bevat twee scenario's, een eenmalige uitkering en een jaarlijkse uitkering. De man heeft een eenmalige uitkering betaald aan de vrouw, die betwist daarmee akkoord te zijn. Het hof oordeelt dat de vrouw recht heeft op een maandelijkse uitkering. De man dient zich na contact met APC bij akte uit te laten over de hoogte van de maandelijkse uitkering.

Geschil over verdeling pensioen na scheiding op Curaçao. Bij tussenvonnis van 15 september 2020 heeft het Hof overwogen dat de vrouw haar eis heeft veranderd bij antwoordakte en dat de man nog niet in de gelegenheid is geweest zich hierover uit te laten. Daartoe is de zaak naar de rol verwezen voor akte uitlating aan de zijde van de man. Hij heeft zich verzet tegen de eiswijziging omdat dit niet later kan dan bij memorie van grieven of antwoord. Het Hof oordeelt dat die stelling onjuist is omdat de Hoge Raad heeft overwogen in zijn arrest van 20 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:2009 dat volgens het Curaçaose procesrecht partijen in hoger beroep bij pleidooi hun reeds aangevoerde stellingen en verweren mogen toelichten, verbeteren en aanvullen. Dit geldt ook in het geval partijen de gelegenheid krijgen om een akte te nemen. Ook met een eiswijziging die niet reeds in de memorie van grieven of memorie van antwoord is gedaan, mag de rechter, mede gelet op de ingevolge artikel 271 en artikel 274 Rv Curaçao (hierna: RvC) geldende korte, niet-verlengbare termijnen voor het indienen van een memorie van grieven of memorie van antwoord, rekening houden indien die eiswijziging aan de daarvoor geldende wettelijke bepalingen voldoet. Het Hof zal dan ook recht doen op de veranderde eis.

Zoals reeds is overwogen in het tussenvonnissen van 16 april 2019, r.o. 2.4, dienen de door de man tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten te worden verdeeld. En in r.o. 2.8 van dat tussenvonnissen heeft het Hof bepaald dat de vrouw aanspraak kan maken op een maandelijkse uitkering ter zake van het APC-pensioen van de man. Het Hof heeft de man bij voormeld vonnis, onder aanhouding van verdere beslissingen, in de gelegenheid gesteld om een berekening van het APC in het geding te brengen waaruit de hoogte van de maandelijkse aanspraak van de vrouw op haar aandeel in het APC-pensioen van de man met ingang van de pensioendatum blijkt. De omvang van die pensioenaanspraken van de man bedraagt volgens de brief van 25 mei 2020 van APC, die de man in het geding heeft gebracht: "Scenario 1: Eénmalige uitkering $\frac{1}{2} \times (\text{NAFL. } 33.751,00 - \text{NAFL. } 10.544,00) = \text{NAFL. } 11.603,50$ éénmalig te verrekenen bij de scheiding en deling van de boedel. Scenario 2: Pensioendeling 50%-50% bij ingang van het pensioen op 31-12-2013 $\text{NAFL. } 6.849,00 : 2 = \text{NAFL. } 3.424,50$ per jaar Jaarlijks uit te keren met betrekking tot de scheiding en deling van de boedel." Gezien de beslissing van het Hof, weergegeven in r.o. 2.11, is met betrekking tot deze verdeling scenario 2 aan de orde. Dit is ook conform de wens van de vrouw om maandelijks een pensioenuitkering te genieten, zoals zij in haar vordering tot uitdrukking heeft gebracht. Volgens de man heeft APC aan de vrouw betaald een bedrag van Naf 11.603,50, namelijk 29 maandelijkse termijnen van Naf 400 en een laatste maandbedrag van Naf 3,50. Dat wordt door de vrouw erkend. De man verbindt daaraan de conclusie dat de vrouw de eenmalige uitkering heeft ontvangen en dus geen aanspraak (meer) heeft op maandelijkse pensioenuitkeringen. De vrouw betwist dat zij ooit heeft gekozen voor een eenmalige uitkering. De stukken bieden naar het voorshands oordeel van het Hof geen steun voor de stelling dat de vrouw de keuze heeft gemaakt voor een eenmalige uitkering. Indien de vrouw niet heeft gekozen voor een eenmalige uitkering, heeft zij aanspraak, gelijk het Hof heeft overwogen in r.o. 2.8. van het vonnis van 16 april 2019, op een maandelijkse uitkering ter zake van het APC-pensioen van de man. In de door de man overgelegde brief van APC van 25 mei 2020 wordt gesproken over periodieke uitkeringen van Naf 3.424,50 per jaar. Welk bedrag dat volgens APC per maand oplevert, staat niet in deze brief.

Gezien het vorenstaande heeft het Hof met het oog op de beoordeling van het geschil behoefte aan een nadere beantwoording door APC. Het Hof veronderstelt dat uitsluitend de man, nu het de door hem opgebouwde pensioenaanspraken betreft, informatie van APC zal kunnen verkrijgen met betrekking tot de pensioenaanspraken van de vrouw althans dat die informatie voor hem eenvoudiger te verkrijgen zal zijn dan voor de vrouw. In verband daarmee verzoekt het Hof aan de man de in r.o. 2.18 geformuleerde vragen voor te leggen aan APC en de reactie van APC bij zijn te nemen akte in het geding te brengen. Bij die akte zal de man tevens in de gelegenheid worden gesteld om te reageren op het in r.o. 2.16 en 2.17 overwogene.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 09-02-2021

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2021:173

Zaaknummer: CUR 2018H00009

Rechters: M.W. Scholte, Th.G. Lautenbach en O. Nijhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht afgewezen

De rechtbank oordeelt dat de aanvraag voor een militair invaliditeitspensioen terecht is afgewezen. Eiser stelt PTSS te hebben opgelopen tijdens uitzending als dienstplichtig militair naar Libanon. De psychiater kan geen PTSS vaststellen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de psychiater deugdelijk en inzichtelijk uiteengezet waarom hij anders dan eisers behandelaars geen PTSS heeft kunnen vaststellen. Dat de behandelaars tot een andere diagnose zijn gekomen is geen aanleiding tot twijfel aan de diagnose van de deskundige. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de deskundige heeft aangegeven dat het verschil in diagnose mogelijk samenhangt met de context van zijn psychische expertise, waarbij de nadruk ligt op het objectiveren van de klachten, terwijl binnen een behandelsetting voor een belangrijk deel ook gevaren wordt op de subjectieve beleving van klachten; het primaire doel van de behandeling bestaat immers uit verlichting van lijden zoals de patiënt dat beleeft. De lengte van het onderzoek is op zichzelf niet bepalend voor de zorgvuldigheid daarvan.

Eiser was van 14 oktober 1982 tot 23 december 1983 dienstplichtig militair. In de periode van 27 juli 1983 tot 20 oktober 1983 was eiser uitgezonden naar Libanon. Op 12 juni 2018 heeft eiser een militair invaliditeitspensioen aangevraagd vanwege een psychische aandoening. Naar aanleiding van deze aanvraag heeft op 15 mei 2019 een verzekeringsgeneeskundig onderzoek door verzekeringsarts M. Levy plaatsgevonden. Op 24 september 2019 heeft Levy een rapport uitgebracht. Hierin is, mede op basis van het rapport van de psychiatrische expertise van psychiater dr. J. van der Meer, geconcludeerd dat bij eiser sprake is van een psychische aandoening die de zelfbeheersing beïnvloedt, een psychische aandoening van algemene aard, een aandoening van de wervelkolom, een aandoening van het hart- en

vatensysteem en een huidaandoening. Voor deze aandoeningen is een oorzakelijk dienstverband niet aannemelijk; ook voor verergerend dienstverband zijn geen termen aanwezig. De aanvraag voor een militair arbeidsongeschiktheidspensioen is afgewezen. In de bezwaarfase heeft eiser een reactie op de psychiatrische expertise overgelegd van zijn behandelaren J.H. van Renesse, psychiater en H. Bollen, GZ-psycholoog/psychotraumatheapeut van 25 oktober 2019. (Bezwaar)verzekeringsarts A. Meij heeft Van der Meer verzocht om een commentaar te geven op de reactie. Van der Meer heeft bij brief van 7 januari 2020 gereageerd. Bij brief van 14 januari 2020 heeft Meij verweerder meegedeeld dat het bezwaarschrift geen aanleiding geeft het oorspronkelijk ingenomen standpunt te herzien. Op 24 februari 2020 heeft eiser nog een reactie op het advies van Meij en op de reactie van Van der Meer gegeven. Partijen worden verdeeld gehouden door het antwoord op de vragen of eiser op de peildatum – 19 juni 2018 – lijdt aan een PTSS en of die aandoening in causaal verband staat tot eisers uitzending tijdens de militaire dienst.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft Van der Meer in zijn rapportage en zijn reactie op het bezwaar deugdelijk en inzichtelijk uiteengezet waarom hij – anders dan eisers behandelaars – geen PTSS heeft kunnen vaststellen. Eiser lijkt volgens Van der Meer in Libanon zeker wel blootgesteld te zijn aan omstandigheden die potentieel psychotraumatisch zijn geweest, maar eiser voldoet niet aan alle criteria om de diagnose PTSS te kunnen stellen. De door eiser ingebrachte stukken van de behandelaars geven geen reden voor twijfel aan de conclusies van Van der Meer. In de omstandigheid dat de verzekeringsarts en Van der Meer de diagnose van de behandelaars niet onderschrijven, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank geen aanleiding hoeven zien om een tweede deskundige te vragen een psychiatrische expertise te verrichten. De verzekeringsarts heeft in dit geval een onafhankelijk psychiatrisch onderzoek noodzakelijk geacht omdat bij hem geen volledige duidelijkheid in de diagnoses en eventuele etiologische verbanden bestond en heeft vervolgens Psyon gevraagd om een psychiatrische expertise. Er zijn geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de in opdracht van verweerder uitgevoerde psychiatrische expertise niet zorgvuldig is geweest. De rapportage van Van der Meer is gemotiveerd, inzichtelijk en concludent. Alle door eiser ingebrachte medische informatie is bij het onderzoek betrokken en uit de rapportage blijkt dat Van der Meer op 2 augustus 2019 telefonisch overleg heeft gehad met de psychiater van eiser. Ook heeft Van der Meer gesproken met de vader van eiser.

Dat de behandelaars van eiser tot een andere diagnose zijn gekomen geeft de rechtbank geen aanleiding tot twijfel aan de diagnose van Van der Meer. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat Van der Meer heeft aangegeven dat het verschil in diagnoses mogelijk samenhangt met de context van zijn psychiatrische expertise, waarbij de nadruk ligt op het objectiveren van klachten, terwijl binnen een behandelsetting voor een belangrijk deel ook

gevaren wordt op de subjectieve beleving van klachten; het primaire doel van behandeling bestaat immers uit verlichting van lijden zoals de patiënt dat beleeft.

De rechtbank overweegt verder dat zij in de lengte van het onderzoek geen grond ziet voor het oordeel dat het onderzoek van Van der Meer niet zorgvuldig is geweest. De lengte van het onderzoek is op zichzelf niet bepalend voor de zorgvuldigheid daarvan (zie CRvB 3 mei 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:1331)

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:8117

Zaaknummer: AWB - 20 _ 2328

Rechters: G.P. Kleijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever moet bedrag afstorten voor pensioenvoorziening werknemer

Partijen hebben een executiegeschil over de financiële afwikkeling van de arbeidsovereenkomst na vernietiging door het hof van het door de werkgever gegeven ontslag op staande voet. Partijen verschillen onder meer van inzicht over het percentage in te houden loonheffing, te storten bedrag in pensioenvoorziening en de vraag of dwangsommen zijn verbeurd. Op het punt van de (netto)salarisbetalingen heeft werkgever aan het arrest voldaan. De rechtbank oordeelt dat werkgever nog € 11.049,79 moet storten in de pensioenvoorziening van werknemer.

Werknemer is op 1 februari 2014 bij Deurwaarderskantoor Van den Bergh & partners B.V. (hierna: Van den Bergh) in dienst getreden in de functie van toegevoegd kandidaat-deurwaarder. Bij arrest van 9 juli 2019 heeft het gerechtshof Den Haag onder meer beslist dat het door Van den Bergh gegeven ontslag op staande voet nietig is en Van den Bergh veroordeeld om aan werknemer meerdere bedragen te betalen. Bij e-mail van 13 september 2019 heeft de afdeling Boekhouding Eendracht Gerechtsdeurwaarders (hierna: afdeling boekhouding) een pro-formaloonstrook verstuurd naar werknemer. Die loonstrook vermeldt een bedrag van € 28.448,13 bruto aan achterstallig salaris dat nog moet worden uitbetaald en een bedrag van € 22.216,22 netto. Bij e-mail van 22 oktober 2019 heeft de afdeling Boekhouding aan de relatiebeheerder pensioen bij Nationale Nederlanden gemaild: "Betreffende werknemer is in 2015 uit dienst gemeld. Echter zijn wij nog pensioenpremie schuldig. Wij willen deze premie storten zodat deze in de polis kan worden opgenomen. Gaarne verneem ik van u onder welk kenmerk en op welk rekeningnummer dit bedrag € 7.000,- gestort kan worden." Bij e-mail van 8 november 2019 heeft de relatiebeheerder bevestigd dat hij het bedrag van € 7.000 ten gunste van de polis van werknemer gaat boeken. Werknemer vordert Van den Bergh te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 2.930,72 netto aan achterstallig salaris en een bedrag van € 30.727,18 aan achterstallig pensioen. De

kantonrechter overweegt dat uit het arrest van het hof kan worden afgeleid dat partijen tot 14 juli 2015 gehouden zijn de tussen hen geldende arbeidsovereenkomst na te komen. Tot het nakomen van de verplichtingen uit een arbeidsovereenkomst hoort onder meer het op correcte wijze betalen van het (netto)salaris. Werknemer wordt niet gevolgd in de stelling dat voor de loonheffing geen correct percentage is gehanteerd, omdat het loon moest worden toegerekend aan de jaren 2014 en 2015. Van den Bergh heeft terecht gewezen op het bepaalde in artikel 13a Wet op de loonbelasting, dat bepaalt dat loon wordt geacht te zijn genoten op het tijdstip waarop het wordt betaald. Dat is in dit geval 2019. Ook oordeelt de kantonrechter dat Van den Bergh terecht op 1 of 2 september 2019 de hiervoor genoemde loonstrook heeft opgemaakt en daarin de wettelijke rente tot die datum heeft opgenomen. In die omstandigheden kan niet geoordeeld worden dat Van den Bergh tot 18 oktober 2019 in verzuim verkeerde, zoals werknemer stelt. Op het punt van de (netto)salarisbetalingen heeft Van den Bergh aan het arrest voldaan. Voorts verschillen partijen van mening over de vraag of Van den Bergh met het betalen van een bedrag van € 7.000 aan Nationale Nederlanden heeft voldaan aan de veroordeling in het arrest. Gelet op de strekking en het doel van het arrest van het hof, namelijk het nakomen van verplichtingen die voortvloeien uit de arbeidsovereenkomst, moet worden aangenomen dat het hof bedoeld heeft dat ten behoeve van de pensioenvoorziening aansluiting kan worden gezocht bij de *best estimate* waarde. Een pensioenvoorziening wordt immers aangegaan voor de toekomst en daarom gedurende een langere periode opgebouwd. Gelet op de omstandigheid dat bij Delta Lloyd reeds een pensioenverzekering was afgesloten, wordt de berekening van Delta Lloyd als uitgangspunt genomen. Dat betekent dat voor de *best estimate* waarde moet worden uitgegaan van een bedrag van € 23.563. Hierop strekt het reeds door Van den Bergh betaalde bedrag en de pensioenwaarde van de reeds bestaande verzekering in mindering. Gelet op het feit dat de vordering op dit punt door het hof als onbetwist is toegewezen, kan de veroordeling niet zo worden uitgelegd dat daarmee ook bedoeld is dat de eigen bijdrage die Van den Bergh reeds ten behoeve van de al bestaande pensioenregeling heeft ingehouden zonder grondslag heeft plaatsgevonden. De stelling van werknemer dat hij nog recht heeft op teruggave van een bedrag van € 2.169,72 wordt dan ook gepasseerd. Per saldo resteert daarmee een bedrag van € 11.049,79 dat door Van den Bergh nog ter zake van de pensioenvoorziening dient te worden betaald, teneinde te voldoen aan de veroordeling van het hof.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:7995

Zaaknummer: 10/595970 / HA ZA 20-438

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Advocaten: I.I. Feenstra en M.S. van Dijk

Wetsartikelen: 7:628 BW en 13a Wet op de loonbelasting

RECHTSPRAAK

Bij partneralimentatie hoeft bij draagkracht geen rekening te worden gehouden met pensioenvoorziening man

Geschil na echtscheiding over omvang van de partneralimentatie. Het hof oordeelt dat de ingangsdatum van de partneralimentatie 1 juli 2019 is. Dat is de datum waarop de echtelijke woning is verkocht aan de opvolgend eigenaar. Tot dat moment had de man dubbele woonlasten. Anders dan de rechtbank oordeelt het hof dat de behoefte van de vrouw niet is verbleekt. De welstand gedurende het huwelijk is derhalve bepalend voor de behoefte van de vrouw. Het hof houdt bij de berekening van de draagkracht van de man geen rekening met een bedrag van € 500 aan extra pensioenlasten per maand of met extra stortingen, nu de man geen inzicht heeft verschaft in de omvang van het pensioengat en de noodzaak tot pensioenaanvulling in deze omvang en op deze wijze. Het hof kan derhalve niet beoordelen of de extra pensioenvoorzieningen redelijk zijn en voorrang zouden moeten hebben boven de onderhoudsplicht van de man. De man bouwt immers sedert de echtscheiding in 2014 nog steeds verder zijn reguliere ABP-pensioen op, waarvoor maandelijks reeds een premie van circa € 600 wordt afgedragen. Voorts heeft de man geen aangifte of aanslag Inkomstenbelasting 2019 overgelegd evenmin als een aangifte 2020, zodat zijn vermogenspositie niet duidelijk is. Daarnaast is ter mondelinge behandeling gebleken dat partijen uit de overwaarde van de echtelijke woning ieder € 120.000 hebben overgehouden. Gelet hierop is het hof van oordeel dat extra pensioenstortingen door de man niet prevaleren boven zijn onderhoudsplicht jegens de vrouw. De man heeft de ruimte om in de aanvullende behoefte van de vrouw te voorzien en dient met ingang van 1 juli 2019 – gelet op het verzoek van

de vrouw – een bijdrage van € 2.715 per maand in de kosten van het levensonderhoud van de vrouw te voldoen.

Het huwelijk van partijen is op 10 juli 2014 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand. Zij hebben samen vier kinderen. Bij beschikking voorlopige voorzieningen van 14 augustus 2013 heeft de rechtbank – voor zover thans van belang – het verzoek van de vrouw tot vaststelling van enig bedrag aan partneralimentatie afgewezen. Bij beschikking van 19 maart 2014 heeft de rechtbank de echtscheiding uitgesproken en, voor zover thans van belang, bepaald dat de man € 400 per maand per kind dient te betalen als bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen, met ingang van de dag van inschrijving van die beschikking in de registers van de burgerlijke stand, telkens bij vooruitbetaling te voldoen. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank het verzoek van de vrouw tot een uitkering in de kosten van levensonderhoud door de man (hierna ook: partneralimentatie) afgewezen. De grieven van de vrouw zien op het oordeel van de rechtbank dat de vrouw zou hebben afgezien van partneralimentatie, de ingangsdatum, de behoefte van de vrouw en de draagkracht van de man (meer in het bijzonder de pensioenaanvulling van de man en de financiële bijdrage aan de kinderen door de man). De vrouw verzoekt de man te veroordelen om vanaf 1 juni 2018 aan de vrouw als bijdrage in haar kosten van levensonderhoud te voldoen een bedrag van € 593 per maand en vanaf 1 juli 2019 een bedrag van € 2.715 per maand. Gelet op hetgeen partijen over en weer hebben aangevoerd zal het hof de ingangsdatum vaststellen op 1 juli 2019. Op die datum is de echtelijke woning, nadat deze was verkocht, immers geleverd aan de opvolgend eigenaar. Tot aan 1 juli 2019 heeft de man dubbele woonlasten betaald, aangezien hij de woonlasten van de echtelijke woning is blijven voldoen naast de woonlasten van zijn eigen woning, terwijl de vrouw al die tijd in de echtelijke woning verbleef (al dan niet gedeeltelijk met de kinderen van partijen). Het hof is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de behoefte van de vrouw niet is verbleekt.

Volgens vaste rechtspraak vindt de onderhoudsverplichting tussen (gewezen) echtgenoten haar rechtsgrond in de voortdurende lotsverbondenheid die door het huwelijk is ontstaan. Er gelden hoge motiveringseisen om tot verbleking van de behoefte te concluderen. Voorts heeft de vrouw onbetwist gesteld dat de reden dat niet eerder verzocht is om partneralimentatie gelegen is in het feit dat de man daarvoor onvoldoende draagkracht had vanwege dubbele woonlasten en het betalen van de bijdragen voor levensonderhoud en studie voor de kinderen. De welstand gedurende het huwelijk is derhalve bepalend voor de behoefte van de vrouw. Het hof oordeelt dat er bij de vrouw sprake is van behoeftigheid en dat zij in ieder geval vanaf

de ingangsdatum geen verdien capaciteit heeft c.q. heeft gehad. In het kader van de draagkracht van de man is slechts in geschil in hoeverre er rekening moet worden gehouden met het pensioengat van de man en de maandelijkse betalingen van de man aan de kinderen. Het hof houdt bij de berekening van de draagkracht van de man geen rekening met een bedrag van € 500 aan extra pensioenlasten per maand of met extra stortingen, nu de man geen inzicht heeft verschaft in de omvang van het pensioengat en de noodzaak tot pensioenaanvulling in deze omvang en op deze wijze. Het hof kan derhalve niet beoordelen of de extra pensioenvoorzieningen redelijk zijn en voorrang zouden moeten hebben boven de onderhoudsplicht van de man. De man bouwt immers sedert de echtscheiding in 2014 nog steeds verder zijn reguliere ABP-pensioen op, waarvoor maandelijks reeds een premie van circa € 600 wordt afgedragen. Voorts heeft de man geen aangifte of aanslag Inkomstenbelasting 2019 overgelegd evenmin als een aangifte 2020, zodat zijn vermogenspositie niet duidelijk is. Daarnaast is ter mondelinge behandeling gebleken dat partijen uit de overwaarde van de echtelijke woning ieder € 120.000 hebben overgehouden. Gelet hierop is het hof van oordeel dat extra pensioenstortingen door de man niet prevaleren boven zijn onderhoudsplicht jegens de vrouw. Het hof houdt rekening met een betaling van € 400 per maand voor [kind 4] tot [geboortedatum] 2019, derhalve, gelet op de ingangsdatum van 1 juli 2019, voor de maanden juli tot en met oktober 2019. Uitgaande van de hiervoor vastgestelde gegevens heeft de man de ruimte om in de aanvullende behoefte van de vrouw te voorzien en dient de man met ingang van 1 juli 2019 – gelet op het verzoek van de vrouw – een bijdrage van € 2.715 per maand in de kosten van het levensonderhoud van de vrouw te voldoen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:2380

Zaaknummer: 200.287.148_01

Rechters: J.C.E. Ackermans-Wijn, E.M.C. Dumoulin en A.M. Bossink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Militair arbeidsongeschiktheidspensioen: mate van arbeidsongeschiktheid juist vastgesteld

Geschil over de mate van arbeidsongeschiktheid van een militair die uitgezonden is geweest naar Libanon. Na letsel aan zijn rechterknie tijdens de uitoefening van militaire dienst is zijn mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 20%. Naar aanleiding van bezwaar daartegen wegens PTSS en een second opinion door eiser is de mate van arbeidsongeschiktheid om die reden na psychiatrische analyse door Defensie verhoogd met 1,25%. Eiser meent dat dit 10,8% moet zijn. De rechtbank oordeelt dat het beroep van eiser daartegen ongegrond is.

Eiser is uitgezonden geweest naar Libanon. Hij heeft op 22 mei 2016 een militair invaliditeitspensioen aangevraagd omdat hij ten gevolge van de uitzending een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) heeft opgelopen. Tijdens medisch onderzoek heeft eiser ook aan de orde gesteld dat hij tijdens de uitoefening van de militaire dienst letsel aan zijn rechterknie heeft opgelopen. Het ongeval waarbij eiser dit knieletsel is overkomen, is aangemerkt als dienstongeval. Op basis van de bevindingen van het medisch onderzoek heeft verweerder voor het knieletsel een verband met de militaire dienst aanvaard en de mate van invaliditeit vastgesteld op 20%. Voor de psychische klachten heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat een beschouwing omtrent een dienstverband niet mogelijk is omdat op de peildatum geen psychische stoornis kan worden vastgesteld. Eiser was het hier niet mee eens en heeft in bezwaar gesteld dat hij wel klachten ondervindt als gevolg van de PTSS. In een second opinion concluderen een psycholoog en psychiater dat eiser lijdt aan chronische PTSS. Defensie heeft daarop een psychiatrische expertise laten verrichten. Volgens die rapportage zijn de klachten van eiser relatief mild. Eiser heeft er wel last van maar wordt er in zijn functioneren niet evident door belemmerd. Daaraan is toegevoegd dat eiser meer last heeft van het onvoldoende erkend worden in zijn klachten en dit gebrek aan erkenning leidt er volgens de psychiater toe dat eiser in sterke mate ervaart onrechtvaardig behandeld te worden,

met prikkelbaarheid als gevolg. De verzekeringsarts – medisch adviseur – heeft vervolgens aan de hand van de beoordelingslijst vastleggen psychische beperkingen het invaliditeitspercentage vastgesteld. Zij komt uit op 1,25%. Eiser komt zelf uit op een invaliditeitspercentage van 10,8%. Hij stelt dat op subrubriek 3 klasse 2 aan de orde is: paar maal per week later inslapen en/of korter doorslapen en/of soms, niet elke dag nachtmerrie(s), zich uitend in korter doorslapen. Op subrubriek is klasse 1 van toepassing: gaat problemen uit de weg en heeft moeite met het hanteren van conflicten. Op subrubriek 7 is ook klasse 1 aan de orde: er is sprake van verbale woede-uitbarstingen en het vermijden van conflicten. Ten slotte is op subrubriek 10 ook klasse 1 van toepassing: raakt gemakkelijk geïrriteerd en mijdt confrontaties. Volgens vaste rechtspraak is voor de beoordeling van de mate van invaliditeit met dienstverband doorslaggevend tot welke beperkingen de desbetreffende aandoening leidt in het dagelijks functioneren ten opzichte van de vergelijkbare persoon. Voor de vaststelling van de mate van invaliditeit is niet enkel de aanwezigheid van klachten of symptomen de maatstaf, maar de weerslag daarvan op het dagelijks leven en functioneren en de mate waarin de kwaliteit van het leven van alledag daardoor in negatieve zin wordt beïnvloed, zulks in vergelijking met een geheel valide leeftijdgenoot. In beroep dient de rechtbank te beoordelen of de toegekende scores, alle medische gegevens in aanmerking genomen, deugdelijk, consistent en inzichtelijk zijn onderbouwd. Deze rechterlijke beoordeling leidt in dit geval niet tot de conclusie dat de onderbouwing van de scores tekortschiet. In zijn totaliteit kan het advies de gemaakte keuze dragen. Vastgesteld is dat de klachten die voortkomen uit de PTSS relatief mild zijn en dat eiser er wel last van heeft maar er in zijn functioneren niet evident door wordt belemmerd. In het bijzonder worden geen aanwijzingen gevonden binnen de hoofdcategorieënactiviteiten van het dagelijks leven, sociaal functioneren, concentratie, doorzettingsvermogen en temp, en adaptatie aan stressvolle gebeurtenissen. Vanuit strikt psychiatrisch perspectief worden geen belemmeringen gezien voor het gebruik van het openbaar vervoer. Dat eiser aan de hand van een eigen invulling van de beoordelingslijst tot een hoger invaliditeitspercentage is gekomen, maakt dat niet anders. Het bepalen van de mate van invaliditeit aan de hand van de beoordelingslijst vergt, zoals daarbij uitdrukkelijk is vermeld, medische deskundigheid. Eiser heeft geen medische gegevens ingebracht die reden geven de door de verzekeringsarts gemaakte inschatting van zijn invaliditeit in twijfel te trekken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de verzekeringsarts zich terecht op het standpunt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat eiser zich ten tijde van de psychiatrische expertise beter heeft voorgedaan. De rechtbank merkt op dat indien de psychische klachten van eiser na de peildatum zijn verergerd, eiser een aanvraag tot herbeoordeling van zijn invaliditeitspercentage kan indienen. Die aanvraag zal worden beoordeeld naar de ten tijde van die nieuwe peildatum aanwezige medische situatie.

Het beroep van eiser is ongegrond.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:8434

Zaaknummer: 20_3998

Rechters: G.P. Kleijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgeversdeel pensioenpremie is geen loon en daarmee geen onderdeel uurloon bij eindafrekening niet genoten vakantie-uren

Arbeidsrechtelijk geschil met bestuursrechtelijke aspecten over stopzetting loondoorbetaling, hoogte WW-uitkering en eindafrekening. Eiser heeft onder meer bezwaar gemaakt tegen wijze waarop rekening is gehouden met pensioen(premie) bij eindafrekening. De rechtbank oordeelt onder meer dat verweerder 1 eisers bevoegde gezag is. Daarom is alleen verweerder 1 bevoegd om op eisers bezwaar tegen de stopzetting van de loondoorbetaling te beslissen. Verweerder 2 heeft het bestreden besluit 3 dan ook onbevoegd genomen. Eisers werkloosheidsuitkering is ten onrechte gebaseerd op het laatstgenoten salaris in plaats van het sv-loon. De te hoge uitkering is naar de toekomst gecorrigeerd. Het bezwaar van eiser daartegen slaagt niet, ook niet wanneer de pensioenopbouw daardoor lager wordt doordat de pensioenpremie lager wordt. Eiser stelt verder dat de eindafrekening niet klopt omdat ten onrechte geen rekening is gehouden met het werkgeversdeel van de pensioenpremie. De rechtbank oordeelt dat de werkgeverspremie geen onderdeel uitmaakt van het loonbegrip. Daarom hoeft dat niet bij het berekenen van het uurloon voor de uitbetaling van niet-genoten vakantie-uren te worden meegenomen.

Arbeidsrechtelijk geschil met bestuursrechtelijke aspecten over stopzetting loondoorbetaling, hoogte WW-uitkering en eindafrekening. Eiser heeft onder meer bezwaar gemaakt tegen de wijze waarop rekening is gehouden met pensioen(premie) bij eindafrekening. Onderdeel van het geschil is de bevoegdheid om bepaalde besluiten (op bezwaar) te nemen. De rechtbank

concludeert dat verweerder 1 eisers bevoegde gezag is. Daarom is alleen verweerder 1 bevoegd om op eisers bezwaar tegen de stopzetting van de loondoorbetaling te beslissen. Deze bevoegdheid heeft verweerder 2 niet en verweerder 2 had met het doorzenden van het bezwaar naar verweerder 1 moeten volstaan. Verweerder 2 heeft het bestreden besluit 3 dan ook onbevoegd genomen. Om deze reden vernietigt de rechtbank het bestreden besluit 3. Verweerder 3 heeft zich in de gecombineerde beslissing op bezwaar op het standpunt gesteld dat eisers voormalige werkgever ten onrechte heeft aangegeven dat het laatstgenoten salaris de berekeningsgrondslag voor eisers werkloosheidsuitkering is. De berekeningsgrondslag moet het sv-loon zijn en de BHV-toelage is daarvan een onderdeel. Dit heeft tot gevolg dat eiser in de periode 1 november 2019 tot en met 30 juni 2020 een te hoog bedrag aan werkloosheidsuitkering heeft ontvangen. Dit bedrag vordert verweerder 3 niet met terugwerkende kracht terug, maar hij verleent eiser een gewenningsperiode van drie maanden vanaf 30 juni 2020, zijnde de datum waarop op eisers bezwaar is beslist. Het bedrag van € 219,81 dat verweerder 3 in augustus 2020 en in september 2020 op eisers uitkering heeft verrekend, betaalt verweerder 3 opnieuw aan eiser uit. Verweerder 3 kon volgens eiser geen gebruik maken van de bevoegdheid om een administratieve fout te herstellen.

Dit betoog slaagt niet. Uit rechtspraak van de CRvB blijkt immers dat het niet in strijd met de volledige heroverweging en het verbod op reformatio in peius is als een uitkering met ingang van een toekomstige datum wordt verlaagd als de bevoegdheid om de uitkering te verlagen ook los van het ingediende bezwaar bestaat (CRvB 22 juli 2020, ECLI:NL:CRVB:2020:1634 en CRvB 13 februari 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:490). Een dergelijke bevoegdheid komt verweerder 3 op basis van artikel 22a van de Werkloosheidswet toe. Eiser betoogt dat de passage uit de gecombineerde beslissing op bezwaar over de pensioenopbouw zich niet met de toekenning van een uitkering op basis van het sv-loon verhoudt, omdat daarin is vermeld dat eiser zelf een deel van de premie moet betalen en dat dit op zijn uitkering wordt ingehouden. Dit betoog slaagt niet. Verweerder 3 heeft op zitting en in het verweerschrift uiteengezet dat de inhouding van de pensioenpremie uit de Pensioenovereenkomst en het Pensioenreglement ABP voortvloeit, ongeacht of de grondslag van de uitkering het laatstgenoten salaris of het sv-loon is. Uit de gecombineerde beslissing op bezwaar blijkt voldoende duidelijk dat eiser een deel van de pensioenpremie zelf moet betalen. Dat verweerder 3 alleen heeft vermeld dat de gewijzigde berekeningsgrondslag ook gevolgen voor de afdracht van de pensioenpremie heeft zonder die gevolgen concreet te maken, maakt dat niet anders. Het is immers logisch dat als bij eiser een bepaald percentage aan pensioenpremie wordt ingehouden het ingehouden gedrag lager uitvalt als de uitkering wordt verlaagd.

Eiser heeft daarnaast bezwaar gemaakt tegen de eindafrekening. Hij betoogt dat verweerder 1 het

werkgeversdeel van de pensioenpremie bij het berekenen van het uurloon voor de uitbetaling van niet-genoten vakantie-uren had moeten meenemen. Het werkgeversdeel van de pensioenpremie staat meer in verband met het bestaan van het dienstverband als zodanig dan met het verrichten van arbeid. Dit sluit aan bij de uitspraak van de Hoge Raad van 15 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1784. Daarin is bepaald dat het werkgeversdeel van de pensioenpremie geen onderdeel van het loonbegrip uitmaakt, omdat de werkgever dit niet inhoudt op de vergoeding die hij voor de bedongen arbeid aan de medewerker is verschuldigd. Daarbij mag een medewerker geen financiële belemmeringen ondervinden om daadwerkelijk van de vakantie te kunnen genieten. Een dergelijke belemmering zou ontstaan als een medewerker aan het einde van zijn dienstverband een hoger bedrag voor een vakantie-uur kan ontvangen dan dat hij ontvangt als hij tijdens het dienstverband datzelfde vakantie-uur opneemt. Een medewerker kan immers tijdens het dienstverband geen aanspraak maken op de uitbetaling van het werkgeversdeel van de pensioenpremie. De door eiser genoemde uitspraken leiden niet tot een andere conclusie.

Beide uitspraken gaan over het civielrechtelijk loonbegrip waarbij bij rechtspraak van de Hoge Raad wordt aangesloten en juist de Hoge Raad heeft in de recentere uitspraak van 15 november 2019 geoordeeld dat het werkgeversdeel van de pensioenpremie niet onder dat loonbegrip valt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:8129

Zaaknummer: ROT 20/1542, 20/2081, 20/4166, 20/4168, 20/4170, 20/6028, 0/6258 en 21/1166

Rechters: S. Ketelaars-Mast, E.J. Rutten en C.L.G.F.H. Albers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Leeftijdsafhankelijke werknemerspremie geen verboden leeftijdsonderscheid

Werkgever hanteert een premieovereenkomst met een leeftijdsafhankelijke werknemerspremie. Werknemer stelt dat dit verboden leeftijdsonderscheid is. De kantonrechter oordeelt dat het leeftijdsonderscheid objectief gerechtvaardigd is. De leeftijdsafhankelijke pensioenbijdrage leidt ertoe dat er voor alle werknemers, ongeacht leeftijd, een adequaat en betaalbaar pensioen kan worden opgebouwd.

Werknemer is van 30 december 2011 tot 2020 in dienst geweest van Coffee@Work B.V. In de meest recente arbeidsovereenkomst staat onder meer: 'Werknemer neemt deel aan een door werkgever verzorgde pensioenregeling. De door de werknemer op grond van de pensioenregeling verschuldigde bijdrage wordt door de werkgever ingehouden op het maandsalaris.' In het Pensioenreglement Werknemerspensioen van ASR staat dat de voor de deelnemer beschikbare premie per jaar een percentage van de pensioensgrondslag bedraagt. Dat wordt vastgesteld op basis van leeftijd. Werknemer stelt dat dit verboden leeftijdsonderscheid is en vordert dat de kantonrechter de werkgever veroordeelt om aan hem te betalen een bedrag van € 6.935,56, een bedrag van € 6.155 en een bedrag, nader op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet. De kantonrechter beoordeelt of het leeftijdsonderscheid objectief gerechtvaardigd is. De leeftijdsafhankelijke pensioenbijdrage leidt ertoe dat er voor alle werknemers, ongeacht leeftijd, een adequaat en betaalbaar pensioen kan worden opgebouwd. Werknemer heeft niet (gemotiveerd) betwist dat dit op zichzelf een legitiem doel betreft. Mede gelet op de uitleg die het Hof van Justitie in het *Experian*-arrest geeft, is het willen realiseren van een adequaat en betaalbaar pensioen voor alle werknemers, ongeacht leeftijd, een legitiem doel. De kantonrechter overweegt dat uit het *Experian*-arrest volgt dat de wijze van premiedifferentiatie zoals hier aan de orde een passend middel kan zijn voor het hiervoor genoemde doel, kort gezegd een adequaat pensioen voor alle werknemers, mits het middel het doel op een coherente en systematische wijze nastreeft. In dit geval moet iedere werknemer bij Coffee@Work deelnemen aan het bedrijfspensioenfonds, waarbij voor

iedereen sprake is van de leeftijdsdifferentiatie bij de premie. Coffee@Work streeft het doel daarom op een coherente en systematische wijze na, zodat sprake is van een passend middel. Naar het oordeel van de kantonrechter is ook aan het noodzakelijkheidsvereiste voldaan. Dat een andere oplossing met hetzelfde resultaat mogelijk was geweest is niet dan wel onvoldoende gemotiveerd gesteld. Werknemer heeft weliswaar door het betalen van een hogere premie op latere leeftijd en daardoor een lager nettosalaris nadeel, mede omdat zijn WW-uitkering op dat lagere salaris is gebaseerd, maar daar staat tegenover dat hij door die hogere premie later, na zijn pensionering, een hoger pensioen ontvangt en dat dit pensioen tevens een (premievrij) nabestaandenpensioen kent, zo is door Coffee@Work gesteld en door werknemer niet, althans onvoldoende gemotiveerd, bestreden. Daarnaast heeft werknemer voordeel bij de pensioenvoorziening nu ook Coffee@Work daaraan heeft bijgedragen. Aldus is niet gebleken dat de pensioenregeling verder gaat dan noodzakelijk en niet op excessieve wijze afbreuk doet aan de belangen van de oudere werknemer. Het voorgaande leidt ertoe dat er sprake is van een objectieve rechtvaardigingsgrond voor het gemaakte leeftijdsonderscheid in de premiebijdragen van werknemer. De vorderingen van werknemer zullen daarom worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:4492

Zaaknummer: 8947906 \ CV EXPL 20-12068 \ 498 \ 32568

Rechters: E.W. de Groot

Advocaten: E. Lutjens en F. Huisman

Wetsartikelen: 3 Wet gelijke behandeling op grond van leeftijd bij de arbeid en 7 Wet gelijke behandeling op grond van leeftijd bij de arbeid

RECHTSPRAAK

Loonadministrateur niet aansprakelijk voor werkingssfeer verplicht bpf

Dit geschil gaat over de vraag of een loonadministrateur aansprakelijk is nadat het verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds PMT de werkgever aanschrijft. De werkgever is samengevat een rolluikbedrijf. De kantonrechter oordeelt dat de loonadministrateur niet aansprakelijk is.

RTB drijft een onderneming die zich bezighoudt met de in- en verkoop van zonweringen binnen woningen. Daarnaast plaatst zij deze zonweringen en biedt zij besturingssystemen aan, zoals wandschakelaars om de zonweringen elektrisch te bedienen. Gedaagde drijft sinds 2003 in de vorm van een eenmanszaak een administratie- en belastingadvieskantoor. Op 22 januari 2013 hebben RTB en gedaagde een overeenkomst van opdracht gesloten, waarin is bepaald dat gedaagde als opdrachtnemer administratiewerkzaamheden uit zal voeren voor RTB als opdrachtgever. Op deze opdrachtovereenkomst zijn de algemene voorwaarden van NOAB van toepassing verklaard. Verder is in de overeenkomst een kostenoverzicht opgenomen. Gedaagde heeft ter uitvoering van deze opdrachtovereenkomst onder andere zorg gedragen voor de loonadministratie van RTB. In november 2015 heeft gedaagde RTB geassisteerd bij het invullen van vragenformulieren van de bedrijfstakpensioenfonds Bpf Tex en Bpf MITT. Aan de hand daarvan hebben Bpf Tex en Bpf MITT geconcludeerd dat RTB niet onder de werkingssfeer viel van de verplichtstelling ter zake van deze bedrijfstakpensioenfonds. Bij brief van 5 juni 2018 heeft de advocaat van een oud-medewerker van RTB in een arbeidsrechtelijk geschil onder meer aan RTB laten weten dat de werkgever waarschijnlijk pensioenpremies moest afdragen en dat PMT heeft laten weten de kwestie nader te onderzoeken. Op 21 september 2018 heeft PMT per brief aan RTB medegedeeld dat RTB en haar werknemers met terugwerkende kracht vanaf 20 augustus 2015 verplicht bij haar zijn aangesloten. Op 25 oktober 2018 heeft het Nederlands Pensioenbureau B.V. (hierna: NPB) na hiertoe te zijn verzocht door RTB een rapport uitgebracht over de werkingssfeer van PMT in relatie tot RTB. Daarin concludeert NPB dat de werkzaamheden van het personeel van RTB inderdaad onder de werkingssfeer van bedrijfstakpensioenfonds

vallen. Ook noemt het NPB in haar rapport dat de resultaten van het onderzoek gevolgen kunnen hebben voor de toepasselijkheid van een cao. RTB heeft de samenwerking met gedaagde beëindigd vanwege 'een grote fout door jullie organisatie aangaande het niet pensioenplichtig zijn'. De advocaat van RTB heeft gedaagde aansprakelijk gesteld bij brief van 5 maart 2019. PMT heeft op 15 mei 2019 een premienota naar RTB gestuurd ten bedrage van € 59.893 voor de pensioenpremies die vanaf 20 augustus 2015 verschuldigd waren geworden. Op 12 juni 2019 heeft RTB een klacht over het functioneren van gedaagde ingediend bij NOAB. RTB legt primair aan haar vorderingen ten grondslag dat gedaagde is tekortgeschoten in de nakoming van zijn verplichtingen uit hoofde van de opdrachtovereenkomst. Gedaagde heeft de (loon)administratie ondeugdelijk uitgevoerd doordat hij de loonspecificaties niet heeft opgesteld met inachtneming van de verplichte aansluiting bij PMT en de toepasselijke Cao Metaal & Techniek.

De rechtbank gaat niet mee in het standpunt van RTB dat gedaagde in verband met de uit artikel 4 Wet Bpf 2000 voortvloeiende verplichting, de loonspecificaties had moeten opstellen met inachtneming van de verplichte aansluiting bij PMT en de toepasselijke CAO. De uit artikel 4 Wet Bpf 2000 voortvloeiende verplichting om een pensioenregeling uit te voeren rust op de werkgever en kan alleen door een loonadministrateur in de loonadministratie worden verwerkt indien de werkgever zich ook daadwerkelijk heeft aangesloten bij een pensioenfonds en premies afdraagt. Dat was hier feitelijk niet het geval zodat gedaagde de loonadministratie terecht dienovereenkomstig heeft gevoerd en geen werknemers heeft aan- en afgemeld bij PMT. De uit artikel 4 sub c van de toepasselijke NOAB-voorwaarden voortvloeiende verplichting van gedaagde om de loonadministratie te voeren met inachtneming van de daarop toepasselijke wettelijke bepalingen en de verplichtingen en verantwoordelijkheden van de werkgever, maakt dit niet anders. De beslissing om een pensioenregeling te treffen voor de werknemers of om het bedrijf aan te melden bij een bedrijfstakpensioenfonds kan niet zelfstandig door een loonadministrateur worden genomen. Iets anders is, dat indien de loonadministrateur weet dat zijn opdrachtgever onder de werkingssfeer van een verplicht pensioenfonds valt, terwijl deze hier geen uitvoering aan geeft, de zorgplicht van de loonadministrateur doorgaans zal meebrengen dat hij zijn opdrachtgever op deze verplichting wijst. Dat gedaagde die wetenschap had, is echter gesteld noch gebleken. De rechtbank deelt het standpunt van RTB dat gedaagde een werkingssfeeronderzoek had moeten uitvoeren niet en overweegt daartoe het volgende. In de opdrachtbevestiging of algemene voorwaarden wordt een dergelijke verplichting niet genoemd, noch wordt er op enige plaats gerept over pensioen of pensioenadvies. Verder staat vast dat RTB in 2013 noch in 2015 mondeling aan gedaagde heeft verzocht om dit te onderzoeken. Een onderzoeksplicht valt evenmin te lezen in artikel 4 sub c van de NOAB-voorwaarden. De verantwoordelijkheid om te onderzoeken of het bedrijf onder een verplichte pensioenregeling valt, ligt in beginsel bij de werkgever, zodat deze

er niet zonder meer en stilzwijgend van uit kan gaan dat de loonadministrateur deze verantwoordelijkheid heeft overgenomen zodra de loonadministrateur met zijn opdracht aanvangt.

De conclusie luidt dat de stelling van RTB dat gedaagde onder de gegeven omstandigheden uit eigen beweging had moeten onderzoeken of RTB onder de werkingssfeer van enig pensioenfonds viel, wordt verworpen. Nu die onderzoeksplicht niet op gedaagde rustte en gesteld noch gebleken is dat gedaagde anderszins op de hoogte was van de verplichte aansluiting bij PMT, kan van gedaagde evenmin worden verwacht dat hij RTB hieromtrent had gewaarschuwd. Een algemene waarschuwingsplicht dat er mogelijk een verplichte pensioenregeling van toepassing was, had gedaagde in dit geval evenmin. Van die mogelijkheid mag RTB immers geacht worden zelf op de hoogte te zijn geweest.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:4480

Zaaknummer: C/05/377608 / HA ZA 20-579

Rechters: M.S.T. Belt

Wetsartikelen: 4 Wet Bpf